ΕΤΟΣ Α. 1886 — ΤΕΥΧΟΣ 8 ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20 ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ 8 ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ.

—

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φυλλάδιον)

Δ. ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ. «Ἰανουάριε, ἐποτίσθης δηλητήριον!

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ. Δηλητήριον, ὑψηλοτάτη!

Λ. Δηλητήριον!

ΙΑΝ. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀμφιβάλλω, ἀφοῦ ὁ οἶνος ἐκεράσθη ἀπὸ τὴν ὑψηλότητά σας.

Λ. Ὦ! μὴ μὲ ὀνειδίζῃς, Ἰανουάριε. Μή μου ἀφαιρῇς τὰς ἀσθενεῖς δυνάμεις, αἵτινες μοὶ ἀπολείπονται, καὶ τῶν ὁποίων ἔχω ἀνάγκην διά τινας ἀκόμη στιγμάς. Ἄκουσε, ὁ δοὺξ σὲ ζηλεύει, ὁ δοὺξ σὲ φρονεῖ ἐραστήν μου. Ὁ δοὺξ μὲ ἔβαλεν εἰς τὰ στενά· μὲ ἠνάγκασε νὰ ἐκλέξω ἓν ἐκ τῶν δύο, ἢ νὰ κράξῃ τὸν Ρουστίγγελον νὰ σὲ θανατώσωσιν ἐνώπιόν μου διὰ μαχαιρῶν, ἢ νὰ σοι κεράσω τὸ δηλητήριον διὰ τῶν ἰδίων μου χειρῶν καὶ τί δηλητήριον! τρομερώτατον διὰ τὴν δραστικότητά του, Ἰανουάριε· ἓν δηλητήριον, τοῦ ὁποίου καὶ μόνη ἡ ἰδέα προξενεῖ ὠχρίασιν εἰς πάντα Ἰταλὸν, γνωρίζοντα τὴν ἱστορίαν αὐτῶν τῶν εἴκοσιν ἐνιαυτῶν, τῶν τελευταίων.

ΙΑΝ. Ναί, τὸ δηλητήριον τῶν Βοργιῶν.

Λ. Ἐξ αὐτοῦ ἔπιες. Κανεὶς ἐν τῷ κόσμῳ δὲν γνωρίζει ἀντιφάρμακον τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ κράματος, κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς τοῦ Πάπα, τοῦ ἄρχοντος τῆς Βαλεντίας καὶ ἐμοῦ. Ἰδοὺ, παρατήρησε αὐτὴν τὴν φιάλην, τὴν ὁποίαν ἔχω πάντοτε κεκρυμμένην εἰς τὴν ζώνην μου. Αὐτὴ ἡ φιάλη, Ἰανουάριε, εἶναι ἡ ζωὴ, εἶναι ἡ ὑγεία, εἶναι ἡ σωτηρία· ἕνα μόνον σταλαγμὸν εἰς τὰ χείλη σου καὶ ἐσώθης.

ΙΑΝ. (βλέπων αὐτὴν ἀτενῶς.) Ὑψηλοτάτη, καὶ ποῖος μὲ βεβαιοῖ, ὅτι αὐτὸ μάλιστα, τὸ ὁποῖον μὲ προσφέρετε, δὲν εἶναι δηλητήριον;

Λ. (πίπτουσα ὡς ἐξαρθρωμένη ἐπὶ τῆς καθέδρας.) Ὦ θεέ μου! ὦ θεέ μου!

ΙΑΝ. Δὲν ὀνομάζεσθε Λουκρητία Βοργία; (πρᾶξ. β. μέρ. α. σκην. στ.)

Θέσις δεινὴ καὶ τρομερὰ! Ἡ Λ. Βοργία ἐκτείνει τὰ ἐγκλήματά της δι' αὐτῆς τῆς δυσπιστίας, τὴν ὁποίαν ἐμποιοῦσιν εἰς τὸν υἱόν της, ὅταν θέλῃ νὰ τὸν σώσῃ. Εἶναι ἡ φρικωδεστέρα ποινὴ, ἥτις εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιβληθῇ εἰς μητέρα.

Καὶ ὅμως ὑπάρχει μία λέξις, ἡ ὁποία θὰ

ἀπεδείκνυε κάλλιστα εἰς τὸν Ἰανουάριον, ὅτι ἡ Λουκρητία κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, δὲν τοῦ προσφέρει τὸ δηλητήριον· ἡ λέξις αὕτη, ἡ πάντοτε ἀναστελλομένη, ἡ λέξις αὕτη μόνον: Εἶσαι υἱός μου! Ἡ Λουκρητία ἐσιώπησεν, ὅτε τὸ ξίφος ἐκρέματο γυμνὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ υἱοῦ της, ὅτε ἐκεράσθη τὸ δηλητήριον, ὅτε τὸ ἐπρόσφερεν ἡ ἰδία εἰς τὸν Ἰανουάριον, ὅτε ὁ Ἰανουάριος τὸ ἔπιεν· ἐσιώπησεν ἐνώπιον ὅλων τούτων τῶν κινδύνων, ἂν καὶ πᾶσα ἄλλη μήτηρ ἤθελε λαλήσει· ἐγνώριζεν ὅτι ὑπελείπετο εἰς αὐτὴν ἓν ἀκόμη μέσον διὰ νὰ σώσῃ τὸν υἱόν της.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι καὶ τὸ μέσον τοῦτο τῆς σωτηρίας καθιστᾷ φροῦδον αὐτὴ ἡ δυσπιστία τοῦ υἱοῦ της. Πῶς λοιπὸν νὰ τὸν πείσῃ, καὶ πῶς νὰ τὸν σώσῃ; Μὲ μίαν λέξιν· Εἶσαι υἱός μου. Διατί δὲν λέγει τὴν λέξιν ταύτην; τί τὴν ἐμποδίζει; Ἔχει ἄλλους λόγους, οἵτινες νὰ δύνανται νὰ πείσωσι τὸν Ἰανουάριον κάλλιον παρὰ τὴν λέξιν ταύτην; Ἡ φοβεῖται μὴ ὁ Ἰανουάριος ἀκούσας τὴν ἐπίσημον ταύτην λέξιν τὴν ὑβρίσῃ καὶ βλασφημήσῃ ἀκόμη; Ὄχι! τὰ αἰσθήματα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας γνωρίζουσι καὶ τὰ δικαιώματα καὶ τὴν ἀξιοπρέπειάν των. Ἡ Λουκρητία εἶναι φαρμακεύτρια, μοιχαλίς, αἱμομῖκτις· διὰ τὸν υἱόν της εἶναι μήτηρ, καὶ ὅτι, ἐὰν τὴν ὀνειδίσῃ, γίνεται καὶ αὐτὸς ἔνοχος ἐγκλήματος καὶ ἄξιος περιφρονήσεως, ὡς ἐκείνη.

Ὅταν ἀκούω τὸν Ἰανουάριον νὰ κραυγάζῃ: «Τίς ἄθλιος ἤθελεν ἐγκαταλειφθῆ τόσον παρὰ Θεοῦ, ὥστε νὰ στέρξῃ τοιαύτην μητέρα; Νὰ ἦναι υἱὸς τῆς Λουκρητίας Βοργίας; Νὰ λέγῃ, μῆτέρ μου εἰς τὴν Λουκρητίαν Βοργίαν; Φρίττω διὰ τὰς ἀκουσίας ταύτας βλασφημίας καὶ ἐρωτῶ ἐμαυτὸν μετά τινος ὀργῆς, διατί ἡ ἀθλία αὐτὴ, ἥτις ὑβρίζεται, δὲν ἐπανίσταται τέλος πάντων ἐναντίον τῆς ὕβρεως, διατί, ὅπως τιμωρήσῃ καὶ αὐτὴ τὸν ἀμείλικτον τοῦτον ἐκδικητὴν, διατί δὲν ἀνακράζει: Εἶσαι υἱός μου! — Εἴπατέ το λοιπὸν, Κυρία, σᾶς ἐξορκίζω. Εἴπατέ το διὰ νὰ τὸν πείσητε ὅτι δὲν θέλετε νὰ τὸν φαρμακεύσητε· διότι ἡ μητρική σας καρδία πρέπει νὰ ἐξεγερθῇ κατὰ τῆς δυσπιστίας ταύτης. Εἴπατέ το, διὰ νὰ μεταβληθῶσιν οἱ ὕβρεις τουτοις λυγμοὺς, καὶ αἱ βλασφημίαι του εἰς παρακλήσεις· διότι ἡ μητρική σας ὑπερηφάνεια πρέπει νὰ ἐξεγερθῇ κατὰ τῆς ἱεροσύλου ταύτης ὀργῆς. Ἂς κλαύσῃ τέλος πάντων, ἂς κλαύσῃ καὶ διὰ σᾶς καὶ δι' ἑαυτόν. Μετατρέψατε εἰς συμπάθειαν καὶ εἰς ἔλεον τὸν τρόμον, τὸν τρόμον τοῦτον, ὅστις βαρύνει ἐπὶ τῆς σκηνῆς· καὶ, ἐπειδὴ τὸν ἔλεον δὲν δύνανται νὰ αἰσθανθῶσιν οἱ θεαταὶ εἰμὴ ἐκ τῆς συγκινήσεως τῶν δρώντων προσώπων, ἂς σᾶς ἀναγνωρίσῃ τέλος πάντων ὁ υἱός σας καὶ ἂς μαλαχθῇ ἡ καρδία του καὶ διὰ σᾶς, καὶ δι' ἑαυτόν. Διὰ σᾶς, ἥτις τὸν ἀγαπᾶτε διὰ μέσου τόσων ἐλέγχων συνειδήσεως καὶ μετὰ τόσης σφοδρότητος· δι' ἑαυτὸν, τὸν μόνον ἄνθρωπον εἰς τὸν κόσμον, ὅστις ὀφείλει νὰ σᾶς σεβασθῇ, ἀλλ' εἰς τὸν ὁποῖον ὁ σεβασμὸς οὗτος θέλει ἀποβῇ τόσον μᾶλλον ἱερὸς, ὅσον ὀδυνηρότερος εἶναι. Ὅσον καὶ ἂν κατεπέσετε ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐγκλημάτων, μὴ δειλιάσητε νὰ ἐπικαλεσθῆτε τὸ μεγαλεῖον τοῦ μητρικοῦ χαρακτῆρος. Τὸ μεγαλεῖον τοῦτο εἶναι ἱερὸν, καὶ εἰς σᾶς ἀκόμη . . . . . .

Εἴδομεν τὴν Λουκρητίαν σώζουσαν τὸν υἱόν της, ὅπως ἡ Μερόπη. Ἴδωμεν νῦν καὶ τὴν Λουκρητίαν φονευομένην ἀπὸ τὸν υἱόν της, ὅπως ἡ Σεμίραμις ἀπὸ τὸν Νινίαν, καὶ συγκρίνωμεν κατὰ τὴν ἔποψιν ταύτην τὴν τραγῳδίαν τοῦ Βολταίρου μὲ τὸ δρᾶμα τοῦ Κ. Βίκτωρος Οὔγου.

Ἡ Λουκρητία ἐξυβρίσθη εἰς Βενετίαν ἀπὸ πέντε φίλους τοῦ Ἰανουαρίου καὶ ὤμοσεν ἐκδίκησιν. Οἱ πέντε οὗτοι νέοι ἐλθόντες ὡς ἀκόλουθοι τῆς πρεσβείας εἰς την Φερράραν, δειπνοῦσιν εἰς τῆς πριγκιπίσσης Νεγρόνη, καὶ εἰς τὸ δεῖπνον τοῦτο φαρμακεύονται. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν αἰσθάνονται ἤδη τὴν ἐνέργειαν τοῦ δηλητηρίου, παρουσιάζεται ἡ Λουκρητία καὶ τοὺς εἰδοποιεῖ, ὅτι δὲν ἔχουν πλέον νὰ ζήσωσιν εἰμὴ ὀλίγας τινὰς στιγμάς. Συγχρόνως δὲ τοὺς δεικνύει τοὺς μοναχοὺς, οἵτινες παρηγγέλθησαν νὰ τοὺς ἐξομολογήσωσι καὶ τὰς νεκροδόχους λάρνακας, αἵτινες περιμένουσι τὰ σώματά των. Εἶναι πέντε λάρνακες, μία δι' ἕκαστον κύριον.

Ἡ ἐκδίκησις τῆς Λουκρητίας εἶναι εἰς τὸν θρίαμβόν της. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ἰανουάριος, τὸν ὁποῖον ἕως τότε δὲν εἶχεν ἐπανίδει καὶ ἐνόμιζεν ἤδη μακρὰν τῆς Φερράρας εὑρισκόμενον, ὅστις ὅμως διὰ νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὸν σύντροφόν του Μάφφιον Ὀρσίνην, συνεδείπνησε μετ' αὐτοῦ εἰς τῆς πριγκιπίσσης Νεγρόνη, καὶ συνεφαρμακεύθη, ὁ Ἰανουάριος, λέγω, παραμερίζει τοὺς πέντε φίλους του καὶ προχωρήσας πρὸς τὴν Λουκρητίαν, λέγει: «Ἀκόμη εἷς νεκροκράββατος χρειάζεται».

Λ. Θεέ! ὁ Ἰανουάριος!

ΙΑΝ. Ναί, Ἰανουάριος!

Λ. «Ἐξέλθετε ὅλοι. Νὰ μείνωμεν μόνοι οἱ δύο. — Γουμβέττα, ὅ, τι καὶ ἂν συμβῇ, ὅ, τι καὶ ἂν ἀκουσθῇ ἔξω ἐκ τῶν ὅσων ἐδῶ διατρέξωσι, πρόσεξε νὰ μὴ ἔμβῃ κανείς». (Πρᾶξ. γ. σκην. 6)

(ἀκολουθεῖ.)

Η ΑΦΡΙΚΑΝΗ

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

ὑπὸ τοῦ μουσικοδιδ. Μαγερβήρου.

Πρᾶξις α'.

Ἐν τῇ σκηνῇ παρίσταται ἡ αἴθουσα τοῦ Συμβουλίου τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας. Ἡ Ἤννες, θυγάτηρ τοῦ Δὸν Διέγου, μέλλουσ ἔχοντος ἐπιρροὴν ἐν τῷ Συμβουλίῳ, φαίνεται ἐν μεγάλῃ ταραχῇ διατελοῦσα· ἡ εἰποῦσα πρὸς τὴν Ἄνναν, τὴν θαλαμηπόλον τῆς Ἤννες, ὅτι διετάχθη παρὰ τοῦ πατρός της ἵνα παραστῇ ἐν τῷ Συμβουλίῳ, ὑποθέτει ὅτι εἰδήσεις ἀφίκοντο ἐκ τοῦ στόλου, τοῦ πρὸ δύο ἐτῶν, ἀποπλεύσαντος ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Δὸν Διὰξ πρὸς ἀνακάλυψιν γαιῶν ἀγνώστων. Ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ ταύτῃ ὑπῆρχέ τις λίαν ἀγαπητὸς αὐτῇ, ὀνομαζόμενος Βάσκος δὲ Γάμα, νέος ἀξιωματικὸς ἐν τῷ ναυτικῷ τῆς Πορτογαλλίας, ὅστις δι' αὐτὴν καὶ μόνην ἐτόλμησε νὰ περιφρονήσῃ τρικυμίας καὶ κινδύνους ἐν τῇ τολμηρᾷ ταύτῃ ἐπιχειρήσει καὶ ὤμοσεν ἡ Ἤννες ὅτι μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του, ἡ χεὶρ αὐτῆς θὰ ἦναι ἡ ἀμοιβή του. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐπλησίαζε πρὸς τὸ παράθυρον ἵνα ἀναπνεύσῃ τὴν αὔραν, διέκοψε τὴν ὁμιλίαν της ἡ ἄφιξις τοῦ Δὸν Διέγου καὶ τοῦ φίλου του Δὸν Πέδρο—Προέδρου τοῦ Συμβουλίου—ὃν ὁ Βασιλεὺς διέταξε νὰ νυμφευθῇ τὴν Δόννα Ἤννες. Οἱ Κύριοι οὗτοι τῇ ἀνήγγειλαν ὅτι εἰδήσεις ἀφίκοντο περὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ στόλου τοῦ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Δὸν Διὰξ, ὅτι ἐναυάγησε παρά τινι ἐρήμῳ νήσῳ, καὶ ὅτι τὸ πλήρωμα ἀπώλετο. Ἡ Ἤννες μετὰ δειλίας αἰτεῖται πληροφορίας περὶ τοῦ Βάσκου δὲ Γάμα, ἀλλὰ κατελήφθη ὑπὸ ἀπελπισίας, ἀκούσασα ὅτι τὸ ὄνομά του συγκαταριθμεῖται ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν θανόντων.

Κλητήρ τις ἀναγγέλλει τὴν ἔναρξιν τοῦ Συμβουλίου πρὸς τὰ διάφορα μέλη· ἦσαν δὲ ταῦτα ὁ Μέγας Ἱεροεξεταστής, ὁ Ἐπίσκοπος, ὁ Δὸν Ἀλβάρ, ὁ Δὸν Διέγος καὶ ὁ Δὸν Πέδρος, οἵτινες κατέλαβον τὰς ἕδρας των.

Τὸ συμβούλιον συνεκλήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ἵνα ἐπερωτήσῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ δὸν Διὰξ καὶ τοῦ ὑπὸ τὴν διοίκησιν αὐτοῦ στόλου. Ἡ εἴδησις τῆς καταστροφῆς ἐπιβεβαιοῦται παρ' ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου ἐκ τῶν πολλῶν, διασωθέντος. Οὗτος δὲ εἶναι, κατὰ σύμπτωσιν, ὁ Βάσκος δὲ Γάμα, εἰσαχθεὶς ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου. Θαρραλέως ὑπεστήριζε τὴν ἀνακάλυψιν γαιῶν ἀγνώστων, πλουσίων εἰς παντοῖα προϊόντα, καὶ, μὴ πτοηθεὶς ἐκ τῆς ἐπισυμβάσης καταστροφῆς, αἰτεῖται τὰ μέσα ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐρεύνας του. Προσήγαγε συγχρόνως δύο μαύρους δούλους οὓς ἠγόρασεν εἴς τινα ἀγορὰν ἐν Ἀφρικῇ, καὶ ὧν τὰ χαρακτηριστικὰ ἀπεδείκνυον ὅτι εἶναι ἐκ φυλῆς ἀγνώστου εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἡ δεισιδαίμων ἀμάθεια τοῦ Συμβουλίου ἤγαγε τὰ μέλη αὐτοῦ, οὐχὶ μόνον ν' ἀπορρίψωσι τὴν αἴτησιν τοῦ Βάσκου, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ρίψωσιν εἰς τὰς εἱρκτὰς μετὰ τῶν δύο μαύρων, καλουμένων Σελίκα καὶ Νελοῦσκο.

Πρᾶξις β'.

Παρίστανται αἱ εἱρκταὶ τῆς Ἱεροεξετάσεως ἐν Λισβώνῃ. — Ὁ Βάσκος δὲ Γάμα κατάκειται ὑπνώττων ἐπί τινος θρανίου, καὶ παρ' αὐτῷ ἡ

Σελίκα ἀγρυπνοῦσα. Ὠνειρεύετο τὴν πόθητὴν πατρίδα, καὶ τὴν ἀγαπητὴν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ Ἤννες ἣν παρεφόρως δι' ὀνόματος ἀπεκάλει— τοῦτο ἐβασάνιζε τὴν Σελίκα καὶ τὴν ἐτάραττε, διότι ἠρόσθη τὸν κύριόν της Βάσκον. Ὁ Νελοῦσκος μισεῖ τὸν Βάσκον, διότι ἦτο χριστιανὸς καὶ ἀποπειρᾶται νὰ τὸν θανατώσῃ δι' ἐγχειριδίου, ἐνῷ ἐκοιμᾶτο· ἡ Σελίκα ὅμως τὸν ἐμποδίζει. Ἐγείρεται ὁ Βάσκος καὶ ἄρχεται ποιῶν ἐρεύνας ἐπὶ τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτου, ὑποβοηθούμενος παρὰ τῆς Σελίκας, ἥτις ἐπεδείκνυεν αὐτῷ τὰς χώρας, αἵτινες ἦσαν πλούσιαι ἐν χρυσῷ καὶ πολυτίμοις λίθοις. Ὁ Βάσκος ἐν τῇ χαρᾷ του καὶ ὡς θέλων νὰ διατρανώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὴν Σελίκαν διὰ τὰς πληροφορίας της, λαμβάνει αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα τῆς εἰρκτῆς αἰφνιδίως ἀνοίγεται, καὶ ὁ δὸν Πέδρο μετὰ τῆς Ἤννες ἐμφανίζονται. Ἡ Ἤννες κατώρθωσε νὰ δοθῇ χάρις εἰς τὸν Βάσκον, ἀφοῦ ὑπεσχέθη ὅτι δέχεται σύζυγόν της τὸν δὸν Πέδρο. Ἡ Ἤννες ἐμμανεῖσα ἐκ τῶν ὅσων εἶδεν, ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, ὁ δὲ Βάσκος εἰς μάτην διεμαρτύρετο περὶ τῆς ἀθωότητός του, προσφέρων σύνμα τῇ Ἤννες τὴν Σελίκα διὰ δούλην της. Καθ' ὃν καιρὸν ὁ Βάσκος ἦτο εἰς τὰς εἱρκτὰς, ὁ δὸν Πέδρος ὡκειοποιήθη τὰς σημειώσεις του, τοὺς χάρτας του, τὰ σχεδιογραφήματά του καὶ ἄλλα, καὶ κατώρθωσε νὰ τῷ ἐπιτραπῇ παρὰ τοῦ Βασιλέως ἡ διοίκησις πλοίου, ἐλπίζων νὰ ἐκτελέσῃ ὅσας ὁ Βάσκος προεσχεδίασεν ἀνακαλύψεις χωρῶν, καὶ οὕτω νὰ δρέψῃ αὐτὸς τὰς ὠφελείας. Ὁ Βάσκος πληροφορηθεὶς ταῦτα, κατέστη μανιώδης, καὶ συγχρόνως διὰ τὴν ἀπιστίαν τῆς ἐρωμένης του Ἤννες.

Πρᾶξις γ'.

Ὁ δὸν Πέδρος ἐξέπλευσεν ἐφ' ἑνὸς πλοίου, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς γυναικός του Ἤννες καὶ τῶν δύο δούλων, Σελίκας καὶ Νελούσκου, οὓς ἠγόρασε παρὰ τοῦ πρώτου κυρίου των. Ὁ Νελοῦσκος διωρίσθη πηδαλιοῦχος. Ὁ δὸν Ἀλβὰρ, εἷς ἐκ τῶν ἐν τῷ πλοίῳ ἀξιωματικῶν συνέλαβεν ὑπονοίας περὶ τῆς εἰλικρινείας τοῦ Νελούσκου, καὶ ἐξέφρασεν αὐτὴν εἰς τὸν κυβερνήτην δὸν Πέδρο, διαβεβαιῶν αὐτὸν ὅτι ὁ Νελοῦσκος διαλογίζεται νὰ καταστρέψῃ τὸ πλοῖον, εὐκαιρίας τυχούσης. Ἐνῷ ἐπλησίαζε τὸ πλοῖον, πρὸς τὸ ἀκρωτήριον τῶν Τρικυμιῶν, καταφθάνεται ὑπὸ ἑτέρου πλοίου, οὗ κυβερνήτης ἦτο αὐτὸς ὁ Βάσκος, ὅστις διά τινος ἐκ τῶν συνήθων μεταβολῶν τῆς τύχης, κατώρθωσε νὰ ἐξοπλίσῃ ἓν πλοῖον καὶ νὰ λάβῃ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν ἣν εἶχε προχαράξει. Εἶχε ἀμφότεροι, δὸν Πέδρος καὶ Βάσκος ἐνεπνέοντο ὑπὸ μίσους ἀμοιβαίου, οὐχ ἧττον ὅμως ὁ Βάσκος διηυθύνθη πρὸς τὸ πλοῖον τοῦ δὸν Πέδρο ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ νὰ εἰδοποιήσῃ αὐτὸν περὶ τῶν κινδύνων, οὓς διατρέχουσιν οἱ ναυτιλλόμενοι εἰς τὰς ἀκτὰς ἐκείνας καὶ νὰ λάβῃ τὰ προφυλακτικὰ μέτρα. Ὁ δὸν Πέδρος δὲν ἔδωκεν ἀκρόασιν εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ Βάσκου, καὶ ἐπιπλήττει μάλιστα αὐτὸν διὰ τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν Ἤννες. Ἀνεφύη ἔρις μεταξύ των καὶ ὁ δὸν Πέδρος προστάττει νὰ τυφεκίσωσι τὸν Βάσκον, ὃν ὅμως σώζει ἡ Νελίσκα, ἥτις ὕψωσε μάχαιραν ἐπὶ τῆς Ἤννες.

Αἴφνης, Ἰνδοὶ ἐφορμῶσιν ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ, συμπλοκῆς κρατερᾶς γενομένης, συλλαμβάνουσιν ἅπαν τὸ πλήρωμα αἰχμάλωτον· ὁ Νελοῦσκος διὰ προδοσίας ἤγαγε τὸ πλοῖον παρὰ τὴν ξηρὰν, καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἐδράξαντο τῆς εὐκαιρίας ταύτης.

Οἱ Ἰνδοὶ ἀναγνωρίζουσιν ἐν τῇ Σελίκᾳ τὴν πρὸ χρόνου ἀπολεσθεῖσαν Βασίλισσαν αὐτῶν, ἣν εἶχον συλλάβει αἰχμάλωτον εἴς τινα συμπλοκὴν οἱ Ἀφρικανοί.

Πρᾶξις δ'.

Μεταφέρονται πάντες εἰς χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευέ ποτε ἡ δούλη Σελίκα. Οἱ Ἰνδοὶ, τῶν διαφόρων φυλῶν, ὤμοσαν πίστιν πρὸς τὴν Βασίλισσαν αὐτῶν Σελίκαν, ἥτις καὶ αὕτη ἐκ μέρους της ὤμοσε νὰ διατηρήσῃ τοὺς νόμους τοῦ Βραχμᾶ. Κατὰ τοὺς νόμους δὲ τῆς χώρας, ἀπεφασίσθη ὁ θάνατος τοῦ δὸν Πέδρο καὶ τῶν λοιπῶν. Ἡ Σελίκα, ποθοῦσα νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῇ Βάσκου, ἐδήλωσεν εἰς ἅπαντας τοὺς ὑπηκόους της, ὅτι ἐν Εὐρώπῃ συνῆψε γάμον μετὰ τοῦ Πορτογάλλου Βάσκου. Ὁ Βάσκος, ἕνεκα τῆς πρὸς τὴν Σελίκαν εὐγνωμοσύνης του, σχεδὸν ἐπιλανθάνεται τοῦ πρὸς τὴν Ἤννες ἔρωτός του, ὅτε αἴφνης ἀκούει τὴν φωνὴν τῆς ἀτυχοῦς Ἤννες, ἥτις μετὰ τῶν μετ' αὐτῆς ἤγετο εἰς θυσίαν, καὶ ὠδύρετο διὰ τὴν κακὴν της τύχην, ὡς ἀποχαιρετῶσα τὴν πεφιλημένην μακρὰν πατρίδα της. Οἱ φθόγγοι τῆς φωνῆς της ἀνεζωπύρησαν εἰς τοῦ Βάσκου τὸ στῆθος τὴν προτέραν πρὸς τὴν Ἤννες ἀγάπην του. Ἀποπειρᾶται νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειάν της, ἀλλὰ κατακρατεῖται ὑπὸ τῶν δορυφόρων τῆς Βασιλίσσης.

Πρᾶξις ε'.

Ἡ τῆς Σελίκας καρδία διαρρήγνυται, θεωροῦσα ὅτι ὁ φλογερὸς αὐτῆς ἔρως πρὸς τὸν Βάσκον δὲν ἀνταποκρίνεται ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἡ πρώτη σκέψις της ἦτο νὰ τὸν ἐκδικηθῇ τρομερῶς· πλὴν ὅμως ἡ φύσει καλὴ καρδία της ἀνθίσταται καὶ εὐγενῶς ἀποδίδει τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἐραστάς.

Ἡ ἀπελπισία, ἐν τούτοις, ἐκυρίευσε τὴν δυστυχῆ Σελίκαν καὶ ἀδυνατοῦσα ν' ἀντιστῇ εἰς τοῦ ἀτυχοῦς πάθους της τὰ βάσανα, ἀποφασίζει νὰ δώσῃ τέρμα εἰς τὴν ζωήν της, εἰσπνέουσα τὸ ἄρωμα τοῦ δηλητηριώδους δένδρου Μανκανίλα, ὅπερ ἐν πρώτοις ἀποκοιμίζει ἐλαφρῶς καὶ κυριεύει τὸ πνεῦμα ὑπὸ ἐκστάσεων καὶ ὀνείρων· εἰς τὴν θέσιν ταύτην εὑρισκομένη, ἤκουσε τὸν κρότον τηλεβόλου, ἀναγγέλλοντος τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βάσκου καὶ τῆς Ἤννες, ὧν τὴν ἕνωσιν, θανατωθέντος ἤδη τοῦ δὸν Πέδρο, οὐδὲν κώλυμα παρεκώλυε. Συνελθοῦσα εἰς ἑαυτὴν καὶ ἐννοήσασα τὴν φρικτὴν θέσιν της, ἐκφέρει διὰ τοῦ στόματός της ἀποχαιρετισμοὺς, πλήρεις πάθους πρὸς τὸν Βάσκον, καὶ, καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐνεργείας τοῦ δηλητηρίου ἡ ἀτυχὴς, ἐκπνέει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πιστοῦ καὶ ἀπηλπισμένου Νελούσκου, ὅστις ἐν τῷ κρυπτῷ ἠρᾶτο αὐτῆς ἐμμανῶς.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Ο

ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΗΣ ΤΙΜΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ.

Ὑπὸ ***

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φυλλ.)

Ἐκάθισα ἐπὶ σανιδώματός τινος ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας· τί ἀκριβῶς ἤθελον, δὲν ἠξεύρω· ἠξεύρω ὅμως ὅτι μετὰ πικρίας ἀνηγέρθην, ὅτε ἐξ ὅλων τῶν γνωστῶν μοι διαβατῶν οὐδεὶς μὲ ἠξίωσεν ἑνὸς χαιρετισμοῦ. Τεθλιμμένος κατέλιπον τὴν θέσιν μου ὅπως ἀναζητήσω ἓν κατάλυμα. Ἐνῷ ἔκαμπτον τὴν γωνίαν μιᾶς ὁδοῦ εὑρέθην κατὰ πρόσωπον μὲ τὴν Ἰωάνναν μου· «Ξενοδόχε τοῦ Ἡλίου!» ἀνέκραξε μεγαλοφώνως, καὶ ἠθέλησε νὰ μὲ ἐναγκαλισθῇ. «Σὺ πάλιν ἐδῶ, ἀγαπητὲ ξενοδόχε τοῦ Ἡλίου! Δόξα τῷ Θεῷ ὅτι ἐπανῆλθες!» Ἡ πεῖνα καὶ ἡ ἀθλιότης μου ὡμίλουν διὰ τῶν ἐνδυμάτων μου· ἡ θέα μου ἐμαρτύρει περὶ τῆς καταπτώσεως εἰς ἣν εἶχε φθάσει. Ἠνόησα ταχέως τί εἶχε συμβῆ. Ἡ παρουσία ἱππέων τινῶν τοῦ ἡγεμόνος, οὓς εἶχον συναντήσει, μοὶ ἔδωκε νὰ ἐννοήσω ὅτι στρατιωτικὸν σῶμα διέμενεν ἐν τῇ κωμοπόλει. «Ἀθλία!» ἀνεφώνησα καὶ τῇ ἔστρεψα γελῶν τοὺς ὤμους. Μὲ ηὐχαρίστησεν ἡ ἰδέα ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη μεταξὺ τῶν ζώντων ἓν πλάσμα κατώτερον ἐμοῦ. Οὐδέποτε τὴν ἠγάπησα.

Ἡ μήτηρ μου εἶχεν ἀποθάνει. Μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς μικρᾶς μου οἰκίας ἐπληρώθησαν οἱ δανεισταί μου. Οὐδένα καὶ οὐδὲν εἶχον πλέον. Ὁ κόσμος μὲ ἀπέφευγεν ὡς μιαρόν, ἀλλ' εἶχον ἀπομάθει πλέον νὰ αἰσχύνωμαι Πρότερον ἀπέφευγον τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων διότι ἡ περιφρόνησίς των μοὶ ἦτο ἀφόρητος. Ἤδη ἔχαιρον νὰ τοὺς τρομάζω. Ἤμην ἥσυχος διότι οὐδὲν εἶχον πλέον νὰ ἀπολέσω, καὶ οὐδὲν νὰ προφυλάξω. Δὲν εἶχον ἀνάγκην ἀγαθῆς τινος ἰδιότητος, διότι οὐδεὶς ἐπίστευε πλέον ὑπάρχουσαν τοιαύτην τινὰ ἐν ἐμοί.

Ὁ κόσμος ὅλος μοὶ ἦτο ἀνοικτὸς, καὶ ἴσως ἐν ξένῃ τινὶ ἐπαρχίᾳ, ἠδυνάμην νὰ θεωρηθῶ ὡς τίμιος ἄνθρωπος, ἀλλ' εἶχον ἀπολέσει πλέον τὸ θάρρος καὶ νὰ φαίνωμαι ὡς τοιοῦτος. Ἡ

ἀπελπισία καὶ τὸ αἶσχος οὕτω διέπλασαν τὰς σκέψεις μου. Ἡ τελευταία ὑπολειπομένη καταφυγή μου ἦτο νὰ μάθω νὰ ζῶ ἄνευ τιμῆς, διότι δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ἀξιῶ τοιαύτης.

«Ὅ,τι ἀκριβῶς ἀπεφάσισατότε ἦτο καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὸν ἄγνωστον· ἤθελον νὰ πράξω κακόν τι, ὡς ἀμυδρῶς ἐνθυμοῦμαι· ἤθελον νὰ καταστῶ ἄξιος τῆς μοίρας μου. Ἐσκέφθην ὅτι οἱ νόμοι εἰσὶν εὐεργετικοὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους· συνέλαβον λοιπὸν τὴν πρόθεσιν νὰ τοὺς προσβάλω. Ἄλλοτε ἡμάρτησα ἐξ ἀνάγκης, ἤδη ἔπραττον τοῦτο ἐξ ἐλευθέρας ἐκλογῆς καὶ πρὸς ἰδίαν εὐχαρίστησιν.

«Ἡ πρώτη μου πρᾶξις ἦτο νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἀθέμιτον θήραν. Ἡ θήρα ἐν γένει μοὶ εἶχε βαθμηδὸν καταστῆ πάθος, καὶ ἐκτὸς τούτου, εἶχον ἀνάγκην νὰ ζήσω. Ἀλλὰ δὲν ἦτο τοῦτο μόνον· μοὶ ἤρχετο διάθεσις νὰ χλευάσω τὸ ἡγεμονικὸν διάταγμα καὶ τὸν ἄρχοντα πάσῃ δυνάμει νὰ βλάψω. Δὲν ἐφοβούμην πλέον νὰ συλληφθῶ, διότι εἶχον ἑτοίμην μίαν σφαίραν διὰ τὸν μέλλοντα νὰ μὲ ἀνακαλύψῃ, καὶ ἤμην βέβαιος ὅτι ἡ βολήμου δὲν ἤθελεν ἀποτύχει τοῦ σκοποῦ της. Ἐφόνευον πᾶν θήραμα τὸ ὁποῖον συνήντων, καὶ ὀλίγα μὲν ἐπώλουν, ἀντὶ χρημάτων εἰς τὰ περίχωρα, τὰ πλεῖστα δὲ ἄφινον νὰ σήπωνται. Ἔζων ἀθλίως ἵνα ἐπαρκῶ εἰς τὴν δαπάνην τοῦ μολύβδου καὶ τῆς πυρίτιδος. Ἡ ἐρήμωσις ἦν ἐπήνεγκον ἐγένετο καταφανὴς κατὰ τὴν μεγάλην θήραν, ἀλλ' οὐδεμία ὑποψία μὲ ἐβάρυνεν. Ἡ θέα μου ἀπεμάκρυνε πᾶσαν τοιαύτην. Τὸ ὄνομάμου εἶχε λησμονηθῆ.

«Τὸν βίον τοῦτον διήγαγον ἐπὶ πολλοὺς μῆνας. Μίαν πρωΐαν διέτρεχον κατὰ τὴν συνηθειάν μου τὸ δάσος, παρακολουθῶν τὸν δρόμον μιᾶς ἐλάφου. Ἐπὶ δύο ὥρας εἰς μάτην ἐκοπίασα καὶ ἤρχισα ἤδη νὰ θεωρῶ ὡς ἀπολεσθεῖσαν τὴν λείαν μου, ὅτε αἴφνης τὴν ἀνακαλύπτω εἰς ἀπόστασιν βολῆς. Ἑτοιμάζομαι νὰ σκοπεύσω καὶ πυροβολήσω — ἀλλ' αἴφνης μὲ τρομάζει ἡ θέα ἑνὸς πίλου, ὅστις ἔκειτο κατὰ γῆς ὀλίγα βήματα πρὸ ἐμοῦ. Παρατηρῶ προσεκτικώτερον καὶ ἀναγνωρίζω τὸν κυνηγὸν Ῥοβέρτον, ὅστις ὄπισθεν τοῦ παχέος κορμοῦ μιᾶς δρυὸς ἐσκόπευε τὸ αὐτὸ θήραμα διὰ τὸ ὁποῖον ἐγὼ εἶχον προορίσει τὴν βολήν μου. Ῥῖγος θανάτου διατρέχει ἐπὶ τῇ θέᾳ ταύτῃ τὰ μέλη μου. Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον μεταξὺ ὅλων τῶν ἐν τῇ ζωῇ σφόδρα ἐμίσουν, ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν τῆς σφαίρας μου. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μοὶ ἐφάνη ὅτι ὁ κόσμος ὅλος ἔκειτο ὑπὸ τὴν βολὴν τοῦ ὅπλου μου καὶ τὸ μῖσος ὁλοκλήρου τῆς ζωῆς μου συνεκεντρώθη ἐν μόνῃ τῇ ἄκρᾳ τοῦ δακτύλου, δι' οὗ ἐμελλον νὰ ἐπιφέρω τὴν φονικὴν πίεσιν. Χεὶρ ἀόρατος καὶ φοβερὰ ἐπλανᾶτο ἐπ' ἐμὲ, καὶ ὡροδείκτης τῆς εἱμαρμένης μου ἐδείκνυεν ἀμετάκλητον τὴν μαύρην ἐκείνην στιγμήν.

«Ὁ βραχίων μου ἔτρεμεν, ὅτε ἀφῆκα εἰς τὸ ὅπλον μου τὴν φρικώδη ἐκλογήν· οἱ ὀδόντες μου συνεκρούοντο, ὡς ἐν τῷ ῥίγει τοῦ πυρετοῦ, καὶ ἡ ἀναπνοή μου ἐκρατεῖτο πνιγηρὰ εἰς τοὺς πνεύμονάς μου. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἡ διεύθυνσις τοῦ ὅπλου μου ἐκυμαίνετο ἀβεβαία μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἐλάφου. Ἐκδίκησις καὶ συνείδησις ἐπάλαιον ἐπιμόνως καὶ μὲ ἴσην δύναμιν, ἀλλ' ἡ ἐκδίκησις ἐνίκησεν, καὶ ὁ κυνηγὸς ἔπεσε νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

»Τὸ ὅπλον κατέπεσε μετὰ τῆς βολῆς.... «Δολοφόνος».... ἐψιθύριζον βραδέως — τὸ δάσος ἦτο σιγηλόν, ὡς νεκροταφεῖον — καὶ ἤκουον καλῶς τὴν λέξιν ταύτην Ἐπλησίασα καὶ εἶδον ὅτι ἀπέθανε! Ἐπὶ πολὺ ἔστην ἄφωνος πρὸ τοῦ νεκροῦ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους γέλως φαιδρὸς μοὶ ἔδωκε ζωήν. «Τώρα θὰ ἦσαι πλέον ἐχέμυθος, καλὲ φίλε;» εἶπον, καὶ προχωρήσας ἀνέτρεψα τὸ πρόσωπον τοῦ φονευθέντος. Οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν ἀνοικτοί. Ἐσκυθρώπασα καὶ ἔστην πάλιν ἀκίνητος καὶ σιωπῶν. Ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι παράδοξόν τι ἐν ἐμοί.

«Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀρκούντως κατησχύνθην διὰ τὰς πράξεις μου Ἤδη συνέβη τι διὰ τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον εἰσέτι τιμωρηθῆ. Μίαν ὥραν πρότερον, οὐδεὶς ἤθελε δυνηθῆ νὰ μὲ πείσῃ ὅτι ὑπῆρχεν ὄν ἀθλιέστατον ἐμοῦ ὑπὸ τὸν οὐρανόν. Ἡ θεία δίκη μοὶ ἦλθε κατὰ νοῦν, ἀλλὰ μία, δὲν ἠξεύρω ὁποία συγκεχυμένη ἀνάμνησις τῆς λαιμητόμου, καὶ ἡ καρατόμησις μιᾶς παιδοκτόνου εἰς τὴν ὁποίαν, παῖς ἔτι τοῦ σχολείου παρευρέθην. Ὑπῆρχε δι' ἐμὲ παράδοξως φοβερόν τι

ἐν τῇ σκέψει ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς δὲν εἶχον πλέον δικαίωμα νὰ ζῶ. Δὲν ἐνθυμοῦμαι πλειότερόν τι, ἐπόθουν μόνον νὰ ζήσω ἀκόμη.

«Ἐβίαζον ἐμαυτὸν νὰ ἀναπολήσω ζωηρῶς ὅλα τὰ κακὰ ἅτινα ὁ φονευθεὶς ἐν τῇ ζωῇ μοὶ προὐξένησε· ἀλλὰ παράδοξον! ἡ μνήμη μου ἦτο ὡς νεκρά. Οὐδὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ἀνακαλέσω ἐξ ὅλων ἐκείνων ἅτινα πρὸ ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας μὲ κατέστησαν μανιώδη. Δὲν ἠνόουν πῶς ἠδυνήθην νὰ προβῶ εἰς τὸν φόνον ἐκεῖνον.

«Καὶ ἤμην ἔτι πρὸ τοῦ πτώματος, ἤμην πάντοτε, μέχρις οὗ κρότος μάστιγος καὶ ὁ θόρυβος φορτηγοῦ ἁμάξης ἥτις διήρχετο τοῦ δάσους μὲ ἐπανέφερον εἰς ἑαυτόν. Ὁ τόπος τοῦ ἐγκλήματος ἀπεῖχε μόλις ἓν τέταρτον τῆς λεύγης ἀπὸ τῆς μεγάλης ὁδοῦ. Ὤφειλον νὰ σκεφθῶ περὶ τῆς ἀσφαλείας μου.

«Ἀνεπαισθήτως ἠφανίσθην βαθύτερον ἐν τῷ δάσει. Καθ' ὁδὸν, ἐσκέφθην ὅτι ὁ φονευθεὶς ὅλλοτε εἶχεν ὡρολόγιον. Εἶχον ἀνάγκην χρημάτων ἵνα φθάσω μέχρι τῶν συνόρων, καὶ ὅμως μοὶ ἔλειπε τὸ θάρρος νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ νεκρός. Μὲ ἐτρόμαζον ἡ ἰδέα τοῦ διαβόλου καὶ ἡ πανταχοῦ παρουσία τοῦ Θεοῦ. Συνήθροισα ὅλην τὴν τόλμην μου, καὶ ἀποφασίσας νὰ ἀντιμετωπίσω ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς κολάσεως, ἐπανῆλθον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Εὗρον ὅ,τι προσεδόκων, καὶ προσέτι ὀλίγα χρήματα ἐντὸς πρασίνου βαλαντίου. Ἡτοιμαζόμην νὰ θέσω ταῦτα ἐν τῷ θυλακίῳ μου, ἀλλ' αἴφνης ἐκρατήθην καὶ ἐσκέφθην.

«Οὐχὶ ἐξ αἰσθήματος αἰδοῦς, οὐδ' ἐκ τοῦ φόβου μὴ ἐπιβαρύνω τὸ ἔγκλημά μου διὰ τῆς κλοπῆς, ἀλλ' ἐκ πείσματος, ὡς πιστεύω, ὠθούμενος ἔρριψα πάλιν τὸ ὡρολόγιον, καὶ ἐκ τῶν χρημάτων ἐκράτησα τὸ ἥμισυ μόνον Ἤθελον νὰ θεωρηθῶ ὡς προσωπικὸς ἐχθρὸς τοῦ φονευθέντος, καὶ οὐχὶ ὡς κλέπτης.

«Ἤδη ἔφευγον ἐντὸς τοῦ δάσους. Ἐγνώριζον ὅτι τοῦτο ἐκτείνεται τέσσαρας λεύγας πρὸς βορρᾶν καὶ ἀπολήγει εἰς τὸ σύνορα τῆς χώρας. Μέχρι πλήρους μεσημβρίας ἔτρεχον ἀπνευστί. Ἡ ταχύτης τῆς φυγῆς μου εἶχεν διασκεδάσει τὴν ἀγωνίαν τῆς συνειδήσεώς μου· ἀλλ' ἐπανήρχετο φοβερώτερα ἐφ' ὅσον αἱ δυνάμεις μου κατεβάλλοντο. Χίλια ἀπαίσια φάσματα μοὶ παρουσιάζοντο καὶ μὲ ἔπληττον, ὡς ὀξέα ἐγχειρίδια, εἰς τὸ στῆθος.

Δὲν εἶχον τὸ θάρρος νὰ χωρισθῶ τοῦ κόσμου δι' αὐτοκτονίας, καὶ συγχρόνως μοὶ ἐνεποίει φρίκην ἡ ἰδέα νὰ μείνω ἐν τῇ ζωῇ Κυμαινόμενος ἐν ἀγωνίᾳ μεταξὺ τῶν ἀναποφεύκτων βασάνων τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἀβεβαίων τρόμων τῆς αἰωνιότητος, ἐπίσης δὲ ἀνίκανος νὰ ζήσω ὡς καὶ ν' ἀποθάνω, διῆλθον τὴν ἕκτην ὥραν τῆς φυγῆς μου, ὥραν πλήρη βασάνων, τὰς ὁποίας οὐδεὶς ἄνθρωπος ν' ἀφηγηθῇ δύναται.

«Συνελθὼν εἰς ἐμαυτὸν, καὶ ἀσυνειδήτως καταβιβάσας τὸν πῖλόν μου ἐπὶ τοῦ προσώπου ὡσεὶ τοῦτο ἤθελε μὲ καταστήσει ἄγνωστον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἠκολούθουν βραδέως καὶ ἀνεπαισθήτως στενὴν ἀτραπὸν, ἥτις μὲ ἔφερε διὰ τοῦ σκοτεινοτέρου πυκνώματος τοῦ δάσους, ὅτε αἴφνης φωνὴ τραχεῖα καὶ ἐπιτακτικὴ ἀνεφώνησε πρὸ ἐμοῦ, «Στῆθι!». Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦτο λίαν ἐγγύς μου. ἀλλ' ὁ ἐπὶ τοῦ μετώπου πῖλός μου μὲ ἐμπόδιζον νὰ ἴδω πέριξ μου.

(ἀκολουθεῖ)

LOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

I

Ὁ Βιλλῶτος ἦτο αὐτάδελφος τῆς τελευταίας κομίσσης Λαβερῆ, ἥτις, πρὶν ἢ συζευχθῇ τὸν κόμητα, ἦτο χωρική, ὁποία ἐφαίνετο καὶ ἡ Γιαννούλα, ἀξία δηλαδὴ νὰ περιβάλληται τὸ στέμμα κομίσσης. Τοιαύτην δὲ εἶχε κρίνει αὐτὴν καὶ ὁ κύριος Δὲ Λαβερῆ.

Ὁ κ. Λαβερῆ καὶ ἡ συζυγός του ἀπέθανον ἀμφότεροι ἐκ χολέρας ἐντὸς δύο ἡμερῶν, τῷ 1832, ἐγκαταλιπόντες δύο τέκνα, ἄρρεν καὶ θῆλυ. Κηδεμὼν ἐγένετο ὁ κ. Βιλλῶτος, καθὸ θεῖος.

Ὁ καλὸς αὐτὸς κηδεμὼν παρέδωκε τὴν ἀνεψιάν του εἰς τροφὸν, κατοικοῦσαν πολὺ μακρὰν τοῦ μεγάρου, ἐκράτησε δὲ παρ' ἑαυτῷ τὸν ἀνεψιόν. Ἀλλ' ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁ ἀνεψιὸς οὗτος ἐπωφεληθεὶς στιγμήν τινα, καθ' ἣν ὁ θεῖος ἐκοιμᾶτο, ἔδησεν αὐτὸν στερρῶς διὰ σχοινίου καὶ, μετρήσας ἐπὶ τῆς ράχεώς του μίαν παρὰ τεσσαράκοντα, ἐγένετο ἄφαντος, χωρὶς νὰ δυνηθῶσι ποτὲ νὰ μάθωσι ποῦ κατέφυγεν· ἀπεδείχθη δ' ἐκ τῆς καταθέσεως τῶν οἰκετῶν, ὅτι ὁ Ραοὺλ Δὲ Λαβερῆ ἦτο τὸν χαρακτῆρα ἀτίθασσος καὶ προώρως εἶχεν ἀποκτήσει ἐλαττώματα ἐπικίνδυνα, τὰ ὁποῖα ὁ κηδεμὼν μάτην προσεπάθησε νὰ ἐξαλείψῃ. Ἀπεδείχθη τέλος πάντων, ὅτι ὁ ἀνεψιὸς πολλὰ παρέσχε πράγματα εἰς τὸν πτωχὸν θεῖόν του.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν τριετῆ ἀνεψιάν του, περὶ τῆς ἀπὸ τοῦ μέγάρου ἀπουσίας τῆς ὁποίας ἐλέγοντο πολλὰ, ὁ καλὸς Βιλλῶτος παρουσίασεν ἀποδείξεις τῆς διευθύνσεως μοναχικοῦ τινος ἐκπαιδευτηρίου ἐν Παρισίοις περὶ καταβολῆς διδάκτρων.

Παρῆλθον ἔτη πολλὰ, καθ' ἃ μικρὸν κατὰ μικρὸν ὁ Βιλλῶτος ἐγκατέστη ἐν τῷ μεγάρῳ ὡς κύριος, ἀπολύσας πάντας τοὺς ἀρχαίους οἰκέτας. Διεχειρίζετο δὲ τὴν περιουσίαν τῶν κηδευομένων του κατὰ τρόπον παρέχοντα αὐτῷ ἀτομικῶς τὰ πλείονα κέρδη καὶ οὕτως ἐσχημάτισε σημαντικὴν περιουσίαν. Οἱ γείτονες ἐθίσθησαν ἤδη νὰθεωρῶσιν αὐτὸν ὡς κύριον τοῦ μεγάρουκαὶ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ καὶ ἐλησμόνησαν τὸν νέον κόμητα, ὅστις ἄλλως τε ἐνομίζετο ἀποθανὼν, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀδελφὴ οὐδέποτε εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ μέγαρον.

Καθόλου λοιπὸν, ὁ Βιλλῶτος ἦτο ἥσυχος καὶ ἀμέριμνος καὶ οὐδεὶς ἐξήταζε τί ἔπραττε καὶ πῶς διῆγεν. Ἐκέκτητο μὲν συγγενεῖς τινας, ἀλλ' ἕνεκεν πολυειδῶν λόγων οὐδέποτε ἐθεάθησαν οὗτοι εἰς τὸ μέγαρον.

Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς ὁ Βιλλῶτος ἠδυνήθη νὰ διαθέσῃ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ τὰ τῆς περιουσίας τῶν Λαβερῆ, ξυλευόμενος τὰ πλούσια δάση τῆς κομητείας εἰς εὐτελεῖς μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον τιμὰς, ἀλλὰ λαμβάνων κρύφα παρὰ τῶν ἀγοραστῶν δι' ἑαυτὸν σπουδαῖα ποσὰ — καὶ τοῦτο πράττων δι' ὅλας ἐν γένει τῶν προϊόντων τὰς συγκομιδάς.

Πῶς ὁ ἀγροῖκος αὐτὸς κατήντησε νὰ ποιήσῃ σπουδαίως προτάσεις γάμου πρὸς τὴν Γιαννούλαν, τὴν μικρὰν μαγείρισσαν, τὴν ὁποίαν πάντοτε εἶχε μεταχειρισθῆ μετὰ τραχύτητος, ἰδοὺ τί τῷ ὄντι ἤθελε φανῆ παράδοξον εἰς πάντας.

Ἦτο βέβαιος πῶς θὰ ἐγίνετο δεκτὸς μετ' εὐμενείας. Καὶ ὅμως ἀπεκρούσθη. . . .

Ἡ ὕβρις αὕτη τὸν κατεσύντριψεν. Ἀλλὰ διὰ νὰ ὀργισθῇ ἐπὶ τοσοῦτον ὁ Βιλλῶτος, θὰ εἶχεν ἴσως πολὺ δι' αὐτὸν ἐνδιαφέρον ὁ μετὰ τῆς Γιαννούλας γάμος . . . .

— Αἴ! Μοῦ φαίνεσαι πῶς δὲν μὲ ἀγαπᾷς πολὺ μικρούλα. Καὶ ὅμως διὰ μίαν πλύντριαν πινακίων εἶναι καλὸς γαμβρὸς ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς μεγάρου, μιᾶς ἐπαύλεως, τριάκοντα μυριομέτρων καλλιεργησίμων γαιῶν καὶ ἀπεράντου δάσους.

Ὡς φαίνεται, ὅλην αὐτὴν τὴν ξένην περιουσίαν τὴν ἐθεώρει ὡς ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτὸν ἀνήκουσαν

— Ἀλλὰ ἡ περιουσία αὐτὴ δὲν σας ἀνήκει, κ. Βιλλῶτε! ὑπέβαλεν ἐμφάντικῶς ἡ Γιαννούλα.

— Μπᾶ! εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Θὰ ἔχω τὴν διαχείρησιν διὰ πολὺν καιρὸν καὶ, ὡς ἔχω λόγους νὰ πιστεύω, διὰ πάντοτε, ἐπανέλαβεν ὁ Βιλλῶτος τρίβων τὰς χεῖρας ὡς ἄνθρωπος βέβαιος περὶ τῶν λόγων του.

— Ἀλλ' ἐὰν ἔλθῃ ὁ Κύριος Γεώργιος; εἶπε πονηρευομένη ἡ Γιαννούλα.

Ὁ ἐπιστάτης ἀνεσκίρτησεν ὡς ἄνθρωπος λαβὼν αἰφνιδίως ράπισμα. Ἡ Γιαννούλα ἀπὸ ἓξ μόνον μηνῶν εὑρίσκετο ἐν τῷ μεγάρῳ· πῶς λοιπὸν ἐγίνωσκε τὰς τοιαύτας λεπτομερείας;

— Ἠξεύρετε δὰ, κύριε Βιλλῶτε, ὅτι εἶναι τώρα ἐνῆλιξ ὁ Γεώργιος; προσέθηκεν ἡ Γιαννούλα.

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπεν; ἠρώτησεν ἀποτόμως καὶ τὸν γρόνθον προτείνων ὁ κύριος Βιλλῶτος.

— Γνωρίζω — καὶ τοῦτο μόνον ἀρκεῖ — ὅτι ὁ Γεώργιος, ἔφυγε, διότι ἦσθε δι' αὐτὸν κακὸς κηδεμών

— Ἐγώ;

— Μάλιστα· τοῦ λόγου σας!

— Ψεύδεσαι!

— Ὄχι δὰ, Κύριε!

— Σοῦ ἔδωκαν κακὰς πληροφορίας.

— Τότε, ἂν ἦσθε καλὸς, πῶς γίνεται νὰ φύγῃ εἰς ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν; Εὐτυχῶς ὁ κοιμενος ὁ Γεώργιος ἐξεδικήθη κάλλιστα διὰ τοὺς κακούς σας τρόπους. Κατώρθωσε νὰ σᾶς δέσῃ, νὰ σᾶς φιμώσῃ, νὰ σᾶς δείρῃ ἐλεεινὰ ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ὥραν καὶ νὰ σᾶς ἀφήσῃ ἔπειτα ἡμιθανῆ.

— Ἦτον ἀχάριστος καὶ ἄθλιος· εἶχε πολλὰ ἐλαττώματα καὶ ἤθελα νὰ τὸν διορθώσω.

— Καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐδαίρετε ὡς νὰ ἦτο κανένα μανδρόσκυλλον, αὐτὸς ὁ κληρονόμος ἑνὸς τόσῳ μεγάλου ὀνόματος!!..

— Εἶμαι θεῖός του.

— Νάτα δά! εἶπεν εἰρωνικῶς ἡ Γιαννούλα.

Αἱ λέξεις αὗται ἐτάραξαν τὸν Βιλλῶτον καὶ ἐνέβαλον αὐτὸν εἰς πολλὰς σκέψεις.

— Γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ! ἀνέκραξεν ἀποτόμως.

— Διατί ὑποστηρίζεις αὐτὸν τὸν νέον, Γιαννούλα; Διὰ νὰ τὸ κάμνῃς, πρέπει νὰ ἔχῃς τοὺς λόγους σου.

— Καὶ σπουδαίους μάλιστα.

— Ἠμπορῶ νὰ τοὺς ἀκούσω;

— Δὲν εἶναι καιρὸς ἀκόμη.

— Διατί;

— Διότι δὲν πρέπει νὰ τοὺς εἰπῶ τώρα.

Ὁ Βιλλῶτος ὠχρίασε διὰ τὴν ἀντίστασιν ταύτην τῆς νέας κόρης, ἣν εἶχε συνειθίσει νὰ θεωρῇ ὡς πειθήνιον δούλην. Καταληφθεὶς δὲ ὑπὸ σφοδρᾶς ὀργῆς ἐκραύγασεν.

— Ἐὰν δὲν ὁμιλήσῃς, θὰ σὲ δερώξω!

— Τόσον τὸ καλλίτερον. Ἀλλὰ πρὶν μὲ ἀποβάλῃς, θὰ μὲ εἰπῇς τοὐλάχιστον, κύριε Βιλλῶτε, ποία εἶμαι; ἠρώτησεν ἡ Γιαννούλα προσποιουμένη, ὅτι ἀπεχώρει εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Ποία εἶσαι;

— Μάλιστα· ἐπιθυμῶ νὰ τὸ μάθω.

— Εἶσαι, μικρή μου, ἔκθετος κόρη· εἶσαι μία ἀχάριστη, τὴν ὁποίαν ἀνέθρεψα ἀπὸ φιλανθρωπίαν.

— Ἀ! ὑπέλαβεν ἡ Γιαννούλα εἰρωνικῶς.

— Ἀμφιβάλλεις;

— Διόλου! εἶπεν ἡ κόρη. Μόνον ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ δώσητε μερικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ φιλανθρωπικοῦ καταστήματος, ἐκ τοῦ ὁποίου μὲ παρελάβετε· διότι, τέλος πάντων, κάπου θὰ ἤμουν καὶ θὰ μὲ ἐπήρατε ἐσεῖς διὰ νὰ μὲ δώσητε εἰς ἐκείνην τὴν κακόχρηαν, ἡ ὁποία μὲ ἔδαιρε καὶ μὲ ἐβασάνιζε φρικτά.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης ὑπεκφεύγων ν' ἀπαντήσῃ ἀμέτως· θὰ τὸ μάθῃς τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας.

— Μὲ ἐδιώξατε καὶ φεύγω, κύριε Βιλλῶτε. Ὅσον δὲ διὰ τὸν γάμον ποῦ λέγετε, μήτε κἂν νὰ τὸ συλλογίζεσθε.

— Ἔλα δὰ, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης ζητῶν νὰ πλησιάσῃ τὴν ὡραίαν μαγείρισσαν.

— Ποτὲ, ποτέ! εἶπεν ἡ Γιαννούλα ὀπισθοχωροῦσα.

— Ἀλλὰ, τρελλοκόρητσο, ἡσύχασε λοιπόν! Ἀνσοὶ εἶπα κανένα ψυχρὸν λόγον, μὴν μὲ συνερισθῆς· ἤμουν θυμωμένος. Σὲ ἀγαπῶ, Γιαννούλα. Μὴ φύγῃς καὶ θὰ σὲ νυμφευθῶ ἀμέσως, προσέθηκεν ὁ Βιλλῶτος διὰ τρεμούσης φωνῆς καὶ ἐχώρησε βήματά τινα πρὸς τὴν νέαν ὑπομειδιῶν καὶ προτείνων τὴν χεῖρα πρὸς συμφιλίωσιν.

Ἀλλ' ἡ νέα κόρη ἐξηκόντησε κατὰ τοῦ ἀθλίου βλέμμα τόσῳ ὑπερήφανον καὶ διαπεραστικὸν, ὥστε νὰ τὸν καθηλώσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην ἠκούσθη μακρόθεν ἐν τῷ δάσει ἐκπυρσοκρότησις.

— Καὶ τοῦτο καλό! εἶπεν ὁ Βιλλῶτος. Κάποιος κυνηγᾷ εἰς τὰς γαίας μου, χωρὶς τὴν ἄδειάν μου. Τοῦτο δὰ δὲν ὑποφέρεται!

— Εἰς τὰς γαίας σας! εἶπεν ἡ Γιαννούλα ἐμπαικτικῶς.

— Καὶ βέβαια· εἰς τὰς γαίας μου!

— Σταθῆτε δὰ, κύριε Βιλλῶτε. Δὲν ὑποφέρω πλέον νὰ σᾶς ἀκούω. Τὸ μέγαρον τοῦτο, αἱ ἐπαύλεις αὗται, τὸ δάσος αὐτὸ τίποτε ἐξ ὅλω

αὐτῶν δὲν σᾶς ἀνήκει, ἐκτὸς μόνον ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐκλέψατε.

— Ὅλως τὸ ἐναντίον, μικρή μου· ἴσως ἐντὸς ὀλίγου ὅλη αὐτὴ ἡ περιουσία θὰ μὲ ἀνήκῃ. Ὁ ἀνεψιός μου ἀπέθανεν, ὡς φαίνεται.

— Καὶ ἡ ἀνεψιά σας; Ἐλησμονήσατε, ὅτι ἔχετε μίαν ἀνεψιάν, κύριε Βιλλῶτε;

— Γιαννούλα! ὑπέλαβε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ ἐπιστάτης· εἶναι κακόγλωσσα. Ἡ ἀνεψιά μου εὑρίσκεται εἰς τοὺς Παρισίους, ἐντὸς μοναστηρίου, καὶ ἐπιθυμεῖ ἡ μικρούλα, ἡ καϋμένη! νὰ γίνῃ καλόγρηα· ἑπομένως θὰ μὲ κληροδοτήσῃ πᾶν ὅ,τι τῇ ἀνήκει. Ἰδὲ πόσον θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς, πλούσιοι, εὐϋπόληπτοι καὶ ἰσχυροί. Πρῶτον θὰ γίνω βουλευτής. Γελᾷς; Καὶ ὅμως διὰ νὰ γίνῃ τις βουλευτὴς εἶναι τὸ μόνον εὔκολον πρᾶγμα, ὅταν ἦναι κτηματίας καὶ ἔχῃ ἐπιρροήν. Θὰ ὑπάγωμεν εἰς Παρισίους, καὶ θὰ κατοικήσωμεν εἰς ἓν ξενοδοχεῖον ἐκ τῶν μεγαλειτέρων. Θὰ εἶσαι ἐκεῖ μικρὰ βασίλισσα, καὶ θὰ ἔχῃς μεταξωτὰ φορέματα καὶ ὑπηρέτας. Μὲ ἐκλαμβάνεις ὡς ἀγροῖκον χωρικόν. Ἀλλ' ἔστω· θὰ πάρω διδασκάλους καὶ θὰ μάθω ὅσα πρέπει νὰ ἠξεύρῃ τις διὰ νὰ ὁμοιάζῃ μὲ εὐγενῆ. Γίνου σύζυγός μου καὶ θὰ ἰδῇς.

— Δὲν θέλω ἐγὼ περιουσίαν κλεμμένην...

Τὴν ἀποστροφὴν ταύτην ἀκούσας ὁ ἐπιστάτης ἀνεσκίρτησεν· ἀλλὰ συγχρόνως ἠκούσθησαν πολλαὶ ἐν τῷ δάσει ἐκπυρσοκροτήσεις.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; ἐψιθύρισεν. Ἀντώνη! Ἀντώνη! Ποῦ εἶσαι, Ἀντώνη;

— Ὁ φύλαξ ὑπῆγεν εἰς τὸ δάσος, εἶπεν ἡ Γιαννούλα.

Οἱ πυροβολισμοὶ ἐξηκολούθουν.

— Νὰ τα δά! ἀνεφώνησεν ὁ Βιλλῶτος. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦναι ὁλόκληρος συμμορία λωποδυτῶν, οἱ ὁποῖοι σκοτώνουν τοὺς φασιανούς μου χωρὶς τὴν ἄδειάν μου. Ὁ Ἀντώνης, ὅταν ἔλθῃ θὰ μοῦ εἰπῇ τέλος πάντων τί πρέπει νὰ γίνῃ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀχρείους.

Μετὰ μικρὸν δ' ἐξηκολούθησεν, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Γιαννούλαν·

— Κλεμμένην; Περιουσίαν κλεμμένην, εἶπες Γιαννούλα; ἀνέκραξε μεθ' ὑποκώφου ὀργῆς ὁ Βιλλῶτος. Καὶ δὲν μου λέγεις, κυρὰ δασκάλα, ἀπὸ πότε δὲν ἠμπορεῖ ὁ θεῖος νὰ κληρονομῇ τὸν ἀνεψιὸν καὶ νὰ δέχηται τὴν περιουσίαν ἀνεψιᾶς, ἡ ὁποία γίνεται καλόγρηα;

— Ὅσον διὰ τὸν ἀνεψιόν, ἐγίνετε αἰτία τοῦ θανάτου του· ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν ἀνεψιάν.....

— Αἴ! Καὶ τί; Μὴ τὴν ἐδολοφόνησα;

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι, εἶπε πονηρῶς ἡ Γιαννούλα.

Ὁ Βιλλῶτος ἐγέλασε παταγωδῶς· ἀλλὰ σύναμα ἔβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως. Εἶχεν ἰδεῖ τὸν μολοσσὸν, ὅστις ἤρχετο χωλαίνων καὶ κατεστιγματισμένος ὑπὸ βαθέων δηγμάτων.

— Σ' ἀνάθεμα! Τί τρέχει λοιπόν; Διατί ὁ πυροβολισμὸς αὐτός; Ἀ! τοὺς ἀχρείους τοὺς λαθροθήρας! Ἐγὼ θὰ τοὺς διορθώσω. Πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσω τὴν χωροφυλακὴν καὶ θὰ λογαριασθοῦμεν, ναί, θὰ λογαριασθοῦμεν ὅσοι καὶ ἂν ἦναι! Σὺ δὲ, μικρούλα μου, προσέθηκε, στραφεὶς πρὸς τὴν Γιαννούλαν, πρέπει νὰ ἠξεύρῃς, ὅτι ἡ ἀνεψιά μου εὑρίσκεται πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν της, καθὼς σὺ καὶ ἐγώ.

— Λοιπὸν ἰσχυρίζεσθε, ὅτι εἶναι εἰς τὸ μοναστήριον;

— Ναί.

— Ψεύδεσθε, κύριε Βιλλῶτε· καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις, εἶπεν ἡ Γιαννούλα ἐξάγουσα ἐκ τοῦ κόλπου της ἐπιστολὴν, φέρουσαν τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν.

Πρὸς τὴν δεσποσύνην Ἰωάννην Δὲ Λαβερῆ, παρὰ τῷ Μοναστηρίῳ τῶν Πτηνῶν.
Εἰς Παρισίους.

Ἐν εἴδει δὲ ὑποσημειώσεως ὑπῆρχον τὰ ἑξῆς.

Ἐξῆλθε τοῦ μοναστηρίου πρὸ δώδεκα ἐτῶν καὶ ἐξεπέμφθη εἰς τὸν θεῖόν της, κ. Βιλλῶτον, ἐπιστάτην τοῦ μεγάρου Λαβερῆ.

— Τί λοιπὸν ἀπέγινεν ἡ μικρὰ δεσποσύνη Ἰωάννα ἀπὸ δώδεκα ἤδη ἐτῶν; Ἠμπορεῖτε νὰ τὸ εἰπῆτε; προσέθηκεν ἡ Γιαννούλα ὠχριῶσα.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὑλακαὶ ἀντήχησαν καὶ κατόπιν θρῆνοι ὡς κυνὸς λακτισθέντος.

Ἡ Γιαννούλα καὶ ὁ ἐπιστάτης ἀνύψωσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς συγχρόνως, καὶ εἶδον ἐπὶ τοῦ παραθύρου κεφαλὴν κεκομμωμένην λίαν ἀλλοκότως...

Οἱ σπινθηροβολοῦντες τοῦ ἀγνώστου τούτου ὀφθαλμοὶ ἔβλεπον πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δωματίου....

— Ὁ φύλαξ εἶχε δίκαιον, εἶπεν ἡ Γιαννοῦλα φριχιῶσα. Ἰδοὺ εἷς κακοῦργος, εἷς βοεμός.

Καὶ ἡ νεᾶνις ἔφυγε δρομαία.

Ὁ ἐπιστάτης, ἀπόπληκτος, ἔμεινεν ὡσεὶ καθηλωμένος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος.

(ἀκολουθεῖ)

Ρ. DU BOISGOBEY

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦ. ΣΤ'

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

— Τὸ καθῆκόν σου, δύστηνον τέκνον! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης. Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖς εἰς ὁποίας θυσίας ὑποβάλλεις σεαυτήν; Ὁ σύζυγός σου κέκτηται τὸ δικαίωμα νὰ σε ἀπαγάγῃ ἐκ πάντων ὅσους ἀγαπᾷς, τοῦ δὲ δικαιώματος τούτου θὰ ποιήσηται χρῆσιν.

— Δὲν θ' ἀπαιτήσῃ ν' ἀποχωρισθῶ ὑμῶν.

— Ἀπατᾶσαι, διότι μὲ μισεῖ, καὶ ἔχει δίκαιον πρὸς τοῦτο.

— Ἐκεῖνος μισεῖ ὑμᾶς; Εἶναι ἀδύνατον τὸ τοιοῦτο, διότι ὑπήρξατε τοσούτῳ ἀγαθὸς, τοσούτῳ τρυφερὸς καὶ ὑμεῖς τὸν ἐξελέξατε, διότι ἐφρονεῖτεοὔτι θὰ με καθίστα εὐτυχῆ.

— Ἀγνοεῖς εἰσέτι...δὲν δύνασαι νὰ γινώσκῃς... Ἄκουσόν μου, Μαγδαληνή, καὶ παρασκευάσθητε νὰ ὑποφέρῃς πλείονα τῶν ὅσων μέχρι τοῦδε ὑπέστης. Ὁ σύζυγός σου κατηγορήθη ἐπὶ κλοπῇ.

— Τί λέγετε;

— Τὴν ἀλήθειαν. Ἦλθον ἐνταῦθα πρὸς σύλληψίν του καθ' ἣν στιγμὴν ὑπεστρέψατε ἐκ τοῦ ναοῦ. Ἐγὼ αὐτὸς ὑπεδέχθην τὸν ὑπαστυνόμον... ὅστις μοὶ ἐπέδειξεν ἔνταλμα συλλήψεως...καὶ μοὶ ἐξέθηκε γεγονότα χρονολογούμενα ἀπὸ δεκαετίας. Ὑποθέσας ὅτι ὁ Ἐστελὰν ἦν ἔνοχος...παρουσίασα αὐτῷ πιστόλιον καὶ τὸν διέταξα νὰ καύσῃ τὸν ἐγκέφαλόν του.

— Πῶς! χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσητε;.. χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσητε;...

— Αἱ ἐξηγήσεις του δὲν μ' ἔπεισαν περὶ τῆς ἀθωότητός του. Ὠνείδισα δὲ αὐτὸν δι' ὅσα διέπραξε, καὶ ὑπῆρξα σκληρὸς καὶ ἄδικος. Τότε ἐρρίφθη ἐξ ἐκείνου τοῦ παραθύρου, πρὸς ὃ ἔτρεχες ὅτε σὲ συνεκράτησα...Εἶχον ἰδεῖ αὐτὸν κατακείμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ αἱματόφυρτον...δὶς ἐκλαβὼν αὐτὸν ὡς νεκρὸν, ἠθέλησα νὰ σε ἀπαλλάξω φρικώδους θεάματος. Ὥρας τινὰς βραδύτερον ἐπληροφορήθην ὅτι ἐπέζησε μετὰ τὴν πτῶσίν του ..ὅπερ δὲν σοι εἶπον. .. καθότι ὤφειλον νὰ σοὶ εἴπω ἀμφότερα ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτινος ἔφερες τὸνομα κατεδιώκετο ἐπὶ κλοπῇ. Σύγγνωθί με, Μαγδαληνή, σύγγνωθι τὴν ἀπὸ μέρους μου ἔλλειψιν γενναιότητος.

— Ἐγὼ εἰμὶ ἔνοχος ἐλλείψεως, πάτερ μου. Ὤφειλον ν' ἀποσπασθῶ τῶν ἀγκαλῶν σας.. νὰ σᾶς καθικετεύσω ὅπως μὲ ὁδηγήσητε παρὰ τὸ σῶμα ἐκεῖνο, ἐξ οὗ δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐκλείψει ἡ γυνή...ἐνῷ οὐδὲν ἄλλο ἔποιξα ἢ νὰ ὀδύρωμαι καὶ νὰ λιποθυμῶ. Ὑπῆρξα μικρόψυχος, ὡς καὶ χθὲς ἔτι ἤμην, ὅτε εἶδον ἀνεμφανιζόμενον ἐνώπιόν μου ἐκεῖνον, οὗ ὑπὲρ τὸ δέον ταχέως ἐπελήσθην.

— Μὴ κατηγόρει σεαυτῆς, Μαγδαληνή. Τίς τάχα ἤθελεν ὑποστῇ ἀπαθῶς τοὺς φρικώδεις ἐκείνους κτύπους; Κατηγόρησον μᾶλλον ἐμοῦ ἐπὶ τῇ περὶ σοῦ ἀμφιβολίᾳ μου Ὤφειλον οὐδὲν νὰ σοι ἀποκρύψω...νὰ σοι γνωστοποιήσω ὅτι ὁ σύζυγός σου ἔζη, ἀλλ' ὅτι διετέλει ὑπὸ ἀτιμωτικὴν κατηγορίαν...καὶ νὰ σε παραλάβω εἰς Ἀμερικήν.

— Μοὶ ἐπροτείνατε ν' ἀναχωρήσω, καὶ παρεδέχθην. Θ' ἀπεποιούμην ὅμως, ἐὰν ἐγίνωσκον ὅτι δὲν ἤμην χήρα, διότι δὲν θὰ ἐγκατέλιπον τὸν ἀδίκως ὑποπτευθέντα σύζυγόν μου.

— Ναί, ἀδίκως. Ἐπιχυθέντος ἤδη τοῦ φωτὸς καὶ ἀνακαλυφθέντος τοῦ ἐνόχου, ὁ Ἐστε-

λὰν ἐπανεκτήσατο τὴν ὑπόληψίν του.. .καὶ σήμερον εἶναι ἐλεύθερος.

— Διετέλει λοιπὸν πεφυλακισμένος;...καὶ ἐγὼ ἠγνόουν τοῦτο!

— Ἐπὶ ἐλάχιστον μόνον ἀριθμὸν ἡμερῶν διέμεινεν, ἣν δὲ τότε πολὺ ἀργὰ ὅπως σοὶ τὸ κοινοποιήσω. Δεινὰ ἀνήκουστα εἶχον ἐπισκήψει ἐφ' ἡμῶν. Μετὰ βραχὺ διάστημα ἀπὸ τῆς τοῦ Ἐστελὰν ἐξαφανίσεως εὑρέθη ἐν τῷ Δάσει τῆς Βουλώνης ἄνθρωπος πρὸ μικροῦ αὐτοκτονήσας, ὅστις ἐξελήφθη ἀντ' ἐκείνου. Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως τὸ ἐπίστευσα...καὶ τὸ ἐπίστευον εἰσέτι ὅτε ὠνειροπόλουν τὴν δι' ἑτέρου συνοικεσίου εὐδαιμονίαν σου, ὅτε σ' ἐνεθάρρυνον εἰς τὸν πρὸς τὸν Γούην ἔρωτά σου ..

— Ἐξορκίζω ὑμᾶς, πάτερ μου, νὰ μὴ προφέρητε τ' ὄνομα τοῦτο, ἐψιθύρισεν ἡ Μαγδαληνή

— Καὶ ἐπέτυχον πέραν τοῦ δέοντος εἰς τοῦτο, ἐπανέλαβε μετὰ πικρίας ὁ κ. Μωγὰρ, καθότι τὸν ἀγαπᾷς, ἐνῷ δὲν ἔχεις πλέον τὸ τοιοῦτο δικαίωμα. Κατανοεῖς ἤδη τὴν ἀπελπισίαν μου; Καταλαμβάνεις ὅτι καταρῶμαι ἐμαυτὸν ὡς παραίτιον τῆς δυστυχίας σου. ὡς καταρρίψαντά σε ἐν τῇ φρικωδεστέρᾳ θέσει, ἐν ᾗ δυνατόν ποτε γυνὴ νὰ εὑρεθῇ; Ἐρωτᾷς σεαυτὴν ὁποία τις ἄρα σκοτοδινίασ ς μ' ἐξώθησε ν' ἀπομακρύνω τὸν Γούην Βωτροῦ ἵνα σὲ παραδώσω εἰς ἄνδρα, ὃν μόλις ἐγίνωσκον, βραδύτερον δ' ὅτε ἀπεδέχθης τὸν Ἐστελὰν ἐκεῖνον, νὰ ἐξεγείρω ἐν τῇ καρδίᾳ σου ἔρωτα, ὃντινα ἄλλοτε τοσοῦτον προσεπάθησα νὰ κατασβέσω; Σ' ἐλάτρευον, Μαγδαληνή, καὶ ἐγενόμην ὁ δήμιός σου.

— Ὑμεῖς, πάτερ μου! Ἀ! Σᾶς ὀμνύω ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἢ εὐγνωμοσύνην διατρέφω πρὸς ὑμᾶς. Νεαρὰ οὖσα κόρη, ἐφ' ὑμᾶς ἀνέθετον τὴν φροντίδα τῆς ποδηγεσίας τοῦ βίου μου. Μὴ τάχα ἐγίνωσκον ἂν τὸ ὑπὸ τοῦ Γούη Βωτροῦ ἐμπνεόμενόν μοι αἴσθημα ἦν ἔρως; Οἴμοι! ἤδη τὸ γινώσκω, ἀλλὰ μὴ γένοιτο νὰ αἰτιαθῶ ὑμᾶς ὡς ἐπιδοκιμάσαντα βραδύτερον τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον. Πρὸς ὑμᾶς ὀφείλω τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἡδονῶν, αἵτινες ἀνεπιστρεπτεὶ παρῆλθον. Ἔστε εὐλογημένος, πάτερ μου, ὑποσχέθητέ μοι δ' ὅτι οὐδέποτε θ' ἀποχωρισθῶμεν.

— Οὐδέποτε, ἂν τὸ θέλῃς, Μαγδαληνή. Ἀπὸ σοῦ ἐξαρτᾶται νὰ ἐπανακτήσῃς τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας...νὰ ἐπανίδῃς τὴν Λουϊζινιάνην, ἔνθα ἐγεννήθης, καὶ ὅπου κέκτημαι ἔτι γωνίαν τινὰ γῆς...μίαν κατοικίαν, ἐν ᾗ θὰ δυνηθῶμεν νὰ ζήσωμεν ἀμφότεροι, ὅπου οὐδεὶς θὰ ἔλθῃ πρὸς ἀναζήτησίν μας, καὶ ἔνθα τὸ παρελθὸν καταστήσεται ἡμῖν ὡς ὀχληρὸν ὄνειρον. Ὁ ἡμέτερος φίλος Σουκαρριὲρ παρεσκεύασε τὰ πάντα ὅπως κατορθώσωμεν ν' ἀναχωρήσωμεν, χωρὶς οὐδεὶς νὰ μάθῃ ποῦ ἀπερχόμεθα. Μίαν εἰπὲ λέξιν, καὶ μετά τινας ἡμέρας θὰ θαλασσοπορῶμεν.

— Ν' ἀναχωρήσωμεν, ἐψιθύρισεν ἡ Μαγδαληνή, ν' ἀναχωρήσωμεν...ἄνευ τοῦ συζύγου μου;

— Θ' ἀποποιηθῆς νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃς. Σοὶ εἶπον ὅτι μὲ μισεῖ, οὐδέποτε δὲ θὰ μοὶ συγχωρήσῃ διὰ τὸ κακὸν, ὅπερ τῷ ἐπήνεγκον. Ὅπου παρευρίσκομαι εἶναι ἀδύνατον νὰ συμπαρευρίσκηται καὶ ὁ Ἐστελάν. Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ ὀφείλεις νὰ ἐκλέξῃς.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπήντησεν. Ἔκλαιε.

— Ναὶ ἐπανέλαβεν ὁ κόμης μετὰ συγκινήσεως τοιαύτης, ὥστε ὑπέτρεμεν ἡ φωνή του, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ, διότι ὁ Γούης Βωτροῦ δὲν συμπεριλαμβάνεται πλέον. Μεταξὺ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ καθήκοντός σου δὲν δύνασαι ν' ἀμφιταλαντευθῆς. ὡς καὶ δὲν ἀμφεταλαντεύθης. Ὁ Βωτροῦ, ὡς ἀνὴρ εὐγενὴς, ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του. καὶ μέλλει νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν στρατὸν ἀπερχόμενος νὰ φονευθῇ εἰς Ἀφρικήν. Ἀλλ' ἀρκεῖ πλέον ἡ αὐταπάρνησις Ἐθυσίασας μὲν τὸν ἔρωτά σου, πλὴν τὸ καθῆκόν σου δὲν ἀπαιτεῖ νὰ θυσιάσῃς καὶ τὸν πατέρα σου πρὸς τὸν Ἐστελὰν ἐκεῖνον. ὃν ἀναγνωρίζω ὡς ἀναξιοπαθήσαντα, ἀλλὰ καὶ ὡς ὑπεύθυνον διὰ τὰς συμφορὰς μας. Ἀφοῦ καὶ ἦν ἀθῶος, πρὸς τί δὲν προσήρχετο νὰ δικασθῇ ἀντὶ νὰ κρύπτηται; Τίνος ἕνεκεν δέν σοι ἔγραφεν ὅτι ἔζη, ἀντὶ νὰ σ' ἀφήσῃ ἄνευ νεωτέρων του;

Οὕτω δὲ λαλῶν ὁ κ. Μωγὰρ ἐπελανθάνετο ἑκουσίως ἴσως, ὅτι ὁ γαμβρός του πολλάκις ἀπῆλθε νὰ περιπλανηθῇ πέριξ τῆς τοῦ Βεζενὲ ἐπαύλεως ὅπως ρίψῃ τῇ Μαγδαληνῇ ἀνθοδέσμας.

Ἀλλ' ὁ κ. Μωγὰρ εἶχε πλείστους ὅσους λόγους ὅπως μὴ ᾖ ἀμερόληπτος.

— Ἴσως ἠγνόει ὅτι ἐθεώρουν αὐτὸν νεκρὸν, ὑπετονθόρισεν ἡ Μαγδαληνή.

— Τὸν ὑπερασπίζεσαι! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης. Μήπως θὰ εὕρῃς τάχα φυσικώτατον καὶ τὸ ὅτι, ἀφοῦ σ' ἐγκατέλιπεν, ὅτε ἐφοβεῖτο νὰ φανῇ, ἔρχεται ἤδη, κατόπιν τῆς διακανονίσεως τῶν μετὰ τῆς δικαιοσύνης δοσοληψιῶν του, νὰ λαλήσῃ ὡς δεσπότης ἀπαιτῶν τὴν δούλην του;

— Γινώσκει ὅτι ἐρῶμαι τοῦ κ. Βωτροῦ; ἠρώτησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετ' ἀγῶνος.

— Τὸ γινώσκει. Ὁ Σουκαρριὲρ εἶπεν αὐτῷ τοῦτο, διαδηλώσας προσέτι ὅτι ὁ ἀνεψιός του ἐπαύσατο βλέπων σε, καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ καταταχθῇ στρατιώτης καὶ μεταβῇ εἰς Ἀλγερίαν ἵνα μὴ πλέον σὲ συναντήσῃ. Ἄνθρωπος εὐγενὴς, εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἐστελὰν, δὲν θὰ ἔστεργε νὰ ὑστερήσῃ κατὰ τὴν γενναιοψυχίαν, δὲν θ' ἀπήτει νὰ ἐπανακτήσηται διὰ τῆς βίας καρδίαν μὴ ἀνήκουσαν αὐτῷ εἰς τὸ ἑξῆς, καὶ δὲν θὰ παρουσιάζετο κρατῶν ὑπὸ μάλης τὸν νόμον.

— Τοιαῦτά τινα λοιπὸν ἔπραξε;

— Τοιαῦτα μέλλει νὰ πράξῃ. Ὅτε κατέστης ἡμιθανὴς ἐνώπιόν του, συγκατένευσε νὰ λάβῃ οἶκτον ὑπὲρ σοῦ καὶ ν' ἀναμείνῃ πρὸς διεκδίκησιν τοῦ δικαιώματός του ἕως οὗ περιστῇς εἰς θέσιν νὰ τὸν ὑποδεχθῇς. Ἀλλὰ θέλει νὰ σὲ ἴδῃ, καὶ τὸ ἀπαιτεῖ ἐπιτακτικῶς. Ὁ φίλος ἡμῶν ἠναγκάσθη νὰ ὀμόσῃ πρὸς αὐτὸν ὅτι δὲν θ' ἀντιστῶ εἰς τοῦτο, ἐγὼ δὲ συγκατετέθην.

— Οὕτω λοιπὸν θὰ ἔλθῃ ; ἐπηρώτησεν ἡ Μαγδαληνὴ φρικιῶσα.

— Ναὶ, θὰ ἔλθῃ.

— Σήμερον;

— Μετὰ μίαν ὥραν...μετὰ μίαν στιγμὴν ἴσως. Ὁ Σουκαρριὲρ ἰῷ ἔγραψε τὴν πρωΐαν ταύτην ὅτι ὁ οἶκός μου ἔσεται αὐτῷ ἀνοικτὸς, ἔκτοτε δὲ διατελῶ ἐν ἀγωνίᾳ ἀνολογιζόμενος ἂν θὰ ἔχῃς τὴν γενναιότητα νὰ ὑποστῇς τὴν συνάντησιν, ἣν ἔσχομεν τὴν ἀδυναμίαν νὰ ὑποσχεθῶμεν.

— Εἶναι ἀναγκαία αὕτη, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ μετὰ σταθεροῦ τόνου. Ἐπιθυμῶ μάλιστα ὅπως οὐδεὶς παραστῇ ἐν τῇ συναντήσει ταύτῃ.

— Τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ἐκεῖνος θέλει. Προτιμῶ δὲ νὰ μὴ τὸν ἴδω, διότι δὲν ἐγγυῶμαι ἂν θὰ δυνηθῶ νὰ κρατήσω ἐμαυτοῦ. Ὥστε θὰ τὸν ἴδῃς κατ' ἰδίαν. Τί δὲ μέλλεις νὰ τῷ εἴπῃς; Εὐελπιστῶ ὅτι δὲν θὰ ἐξευτελισθῇς ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὃν ἐτίμησας παραδεχθεῖσα νὰ φέρῃς τ' ὄνομά του. Ἐνθυμοῦ ὅτι εἶσαι θυγάτηρ μου. καὶ ὅτι ὁ κ. Λουδοβῖκος Βαλλουρῆς ὀφείλει νὰ ζητήσῃ τὴν συγχώρησίν σας.

— Τί ἔχω νὰ τῷ συγχωρήσω πάτερ μου;

— Τὸ ὅτι δὲν προεῖδε τὴν ἐπικειμένην κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν, τὴν ἄδικον μὲν, ὡς γινώσκω, ἀλλ' ἀδιάφορον.. ὁ σύζυγος τῆς δεσποινίδος Μωγὰρ δὲν ὤφειλε νὰ ἐκθέσῃ τὴν σύμβιόν του εἰς παρομοίας περιπετείας.

Ἡ Μαγδαληνὴ μὴ παραφερομένη ὑπὸ τῆς λύπης της, ὡς ὁ κ. Μωγὰρ παρεφέρετο ὑπὸ τῆς ὀργῆς του, δὲν ᾐσθάνετο ἐν ἑαυτῇ τὴν δύναμιν νὰ καταμεμφθῇ τοῦ δυστήνου Ἐστελὰν ἀμέλειαν ὑπὲρ ἧς τοσαῦτα ὑπέστη. Ἔχουσα ὀρθοτέραν ἰδέαν περὶ τῆς καταστάσεως, διετίθετο ν' ἀποταθῇ τῇ καρδίᾳ τοῦ συζύγου της, καὶ αὐτὴν νὰ ὁρίσῃ ὡς δικαστήν.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Φόροι ἐν Ἀγγλίᾳ. — Λόρδος τις ἀπαριθμεῖ τοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ πληρωνομένους φόρους ὡς ἑξῆς :

«Πληρώνομεν, λέγει, φόρους διὰ πᾶν ὅ,τι τρώγομεν, ἐνδυόμεθα, ἢ φέρομεν εἰς τοὺς πόδας.

«Φόρους διὰ πᾶν ὅ,τι εὐχαριστεῖ τὴν ὅρασίν μας, τὴν ἀκοὴν, τὴν ὄσφρησιν, τὴν γεῦσιν καὶ τὴν ἁφήν.

«Φόρους διὰ πᾶν ὅ,τι κεῖται ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν τῷ ὕδατι, ἢ ὑπὸ τὴν γῆν.

«Διὰ πᾶν ὅ,τι ἔρχεται ἔξωθεν, ἢ γεννᾶται παρ' ἡμῖν, διὰ τὰς ἀκατεργάστους ὕλας, καὶ διὰ τὴν ἀξίαν ἣν θέλει δώσει εἰς αὐτὰς ἡ ἀνθρωπίνη βιομηχανία.

«Διὰ τὰ καρυκεύματα, ὡς καὶ διὰ τὰ ὠφέλιμα φάρμακα.

«Διὰ τὸ ὕφασμα ὅπερ ἐνδύεται ὁ δικαστὴς ὡς καὶ διὰ τὸ σχοινίον μὲ τὸ ὁποῖον θέλει ἀπαγχονίσει τὸν κακοῦργον.

«Διὰ τὴν ἀνθοδέσμην τῆς νύμφης, ὡς καὶ διὰ τοὺς ἥλους τοῦ νεκροκρεββάτου.

«Ἐν τῇ κλίνῃ, ἐν τῷ πλοίῳ, ἐν τῇ ἀνατολῇ καὶ δύσει τοῦ ἡλίου.

«Τὸ κοράσιον μαστιγώνει τὴν κοῦκλάν του φορολογηθεῖσαν, μὲ φορολογηθεῖσαν μάστιγα.

« Ὁ Ἄγγλος ἱππεύει ἵππον φορολογηθέντα, μὲ φορολογηθέντα χαλινὸν, βαίνει δὲ ἐκ φορολογουμένης ὁδοῦ.

»Τέλος ὁ Ἄγγλος ἀσθενῶν πίνει φάρμακον, ὅπερ ἐπλήρωσε 7 τοῖς ο/ο, ἐντὸς κοχλιαρίου, ὅπερ ἐπλήρωσε 15 τοῖς ο/ο, κεῖται ἐπὶ στρώματος ἐξ ἰνδικοῦ ὑφάσματος, ὅπερ ἐπλήρωσεν 25 τοῖς ο/ο, κάμνει τὴν διαθήκην του ἐπὶ χαρτοσήμου, τὸ ὁποῖον τιμᾶται 8 λιρῶν καὶ τέλος ἐκπνέει εἰς τὰς ἀγκάλας ἑνὸς φαρμακοποιοῦ ὅστις ἐπλήρωσεν 100 λίρας στερλίνας διὰ νὰ λάβῃ τὸ δελτίον φαρμακοποιοῦ. Τὰ κτήματά του διατιμῶνται 2 ἢ 10 τοῖς ο/ο. Ἀπαιτοῦνται προσέτι μεγάλα ἔξοδα διὰ νὰ ταφῇ εἰς τὸ κοιμητήριον· τὰ κατωφθώματα καὶ αἱ ἀρεταί του διαιωνίζονται ἐπὶ φορολογηθέντος μαρμάρου, καὶ τότε μόνον ἀπαλλάσσεται τῶν φόρων, ὅτε τὸ σῶμά του ἀναλυθῇ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη.

Ἐν Πέστῃ τῆς Οὐγγαρίας συνέβη τὸ ἑξῆς τραγικὸν γεγονός. Κυρία τις ὡραιοτάτη τῆς οὐγγρικῆς πρωτευούσης, ἀπουσιάζοντος τοῦ συζύγου της ἐπορεύθη εἰς χορόν τινα, παρὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ. Ἐπιστρέψασα εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, εὗρε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός της κεκλεισμένην ἔσωθεν, ἔκρουσε πολλάκις ἐπανειλημμένως, οὐδεὶς ἤκουσεν. Ὁ σύζυγος ἐπιστρέψας αἰφνηδίως ἔμεινεν ἀδυσώπητος. Τὴν πρωΐαν ὅταν δὲν ἤκουε πλέον τίποτε, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εὗρε τὴν σύζυγόν του φέρουσαν περιβολὴν τοῦ χοροῦ, νεκρὰν ἐπὶ τοῦ διαζώματος τῆς κλίμακος. Ἡ ἀτυχὴς ἀπέθανεν ἐκ τοῦ ψύχους διότι ἦτο ἐνδεδυμένη λεπτότατα, κατ' ἐκείνην δὲ τὴν νύκτα ἦτο ψυχρὸς δριμύτατον.

Κυρία τοῦ συρμοῦ. — Ἐν Παρισίοις ἐσχάτως ἀπεβίωσεν ὀγδοηκοντοῦτις ἡ κυρία Ρα.ὸν, μία τῶν διασημοτέρων καλλονῶν τῆς ἐποχῆς της. Τῆς κυρίας αὐτῆς εὑρέθη τὸ ἡμερολόγιον, ἐξ οὗ ἐξάγεται ὅτι ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ μέχρι τοῦ τριακοστοῦ ἔτους καθημερινῶς κατηνάλισκε τρεῖς ὥρας πρὸ τοῦ καθρέπτου, κανονίζουσα τὰ κατσαρά της καὶ ἄλλως πῶς ἐξωραϊζομένη. Ἀπὸ τοῦ τριακοστοῦ μέχρι τοῦ πεντηκοστοῦ ἐδαπάνα πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν πέντε ὥρας. Περὶ τῆς περιόδου αὐτῆς γράφει τὰ ἑξῆς. « Ἴσως σᾶς φαίνονται παρὰ πολλαὶ πέντε ὧραι, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε εἶχον ἀρχίσει, ἀδελφαί μου, νὰ ψιμμιθιῶμαι καὶ ἡ *ποῦδρα* ἤρχισε νὰ βασιλεύῃ». Μετὰ τὸ πεντηκοστὸν ἔτος αἱ ἓξ ὧραι τῆς τοαλέττας ἐγένοντο ὀκτώ. Δώδεκα ὥρας ἐκοιμᾶτο καὶ τέσσαρας ὥρας ἀνεστρέφετο ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἰδοὺ ἡ τελευταία σημείωσίς της: «Ἐπειδὴ μιὰ φορὰ τόσον πολὺ ἠγάπησα τὸν καθρέπτην, εἰς τὸ τέλος ἀφοῦ ἐγενόμην δούλη του, ἠναγκάσθην νὰ τὸν μισήσω! » .

Ἐν Μονάκῳ ἐβίου Γερμανίς τις κόρη πλουσιωτάτης οἰκογενείας, τριακοντούτης ἄγαμος ἐκ μεγάλης στοργῆς πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν ἅτε φύσει ἀνυπότακτος καὶ μὴ ὑποφέρουσα οὐδένα ζυγόν.

Ἐκαλεῖτο Ἕνα φὸν Κέλλερ, καὶ ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ εὔρωστος, ἐνδυομένη κοσμίως.

Ἡ διασκέδασίς της ἦτο τὸ χαρτοπαίγνιον, ὁ δὲ περίπατός της περιωρίζετο μεταξὺ τῆς λέσχης καὶ τῆς κατοικίας. Ἐσπέραν τινὰ ἡ θαλαμηπόλος ἐτρόμαξεν ἀκούσασα στεναγμοὺς καὶ κλαυθμοὺς ἐν τῷ δωματίῳ τῆς κυρίας της, ἔτρεξε λοιπὸν ἐν αὐτῷ καὶ εὗρε ταύτην ἐκτάδην ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ψυχορραγοῦσαν. Εἰς τὰς κρουγὰς τῆς θαλαμηπόλου της ἔτρεξαν πολλοί, ἐν οἷς καὶ ὁ ἄγγλος ἰατρὸς Σὴμ, ὅστις ὅμως οὐδεμίαν συνόρομὴν ἠδυνήθη νὰ τῇ παράσχῃ, διότι ἀμέσως σχεδὸν εἶχεν ἐπέλθει ὁ θάνατος· ἡ ἀτυχὴς εἶχεπίει ἰσχυρὰν δόσιν ἀρσενικοῦ. Ἐπὶ τῆς τραπέζης εἶχεν ἀφήσει ἐπιστολὴν γερμανιστὶ γεγραμμένην, ἔχουσαν ὡς ἑξῆς: «Οὐδεὶς νὰ ἐνοχοποιηθῇ ἐπὶ τῷ θανάτῳ μου, διότι αὐτοκτόνησα, ὡς θὰ βεβαιωθῆτε ἐκ τοῦ ἐν τῇ φιάλῃ ἀπομείναντος ὑγροῦ. Ἀηδίασα τὴν ζωὴν, διότι μοὶ κατέστη ἀνυπόφορος, ἀφοῦ ἀπώλεσα ἅπασαν τὴν ἐξ. 600,000 φράγκων περιουσίαν μου ἐν τῇ Λέσχῃ. Κατέρχομαι ἐν τῇ γαλήνῃ τοῦ τάφου ζητοῦσα συγχώρησιν παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀναθεματίζουσα τὴν κοινωνίαν ταύτην τὴν λῃστρικὴν, ἥτις μὲ ἤγαγεν εἰς τὴν καταδίκην ταύτην. Ἀποχαιρετίζω ἐκ καρδίας τοὺς ἐν Βερολίνῳ, Μεντόνε καὶ Σὰν Ρέμω φίλους μου καὶ συνιστῶ αὐτοῖς νὰ εὐχωνται καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ. Χαίρετε διὰ παντός».

Ποντικὸς ἐν Θεάτρῳ. — Τὸ θέατρον τῆς Ριχμόνδης (ἐν Βιργινίᾳ) ἦτο πλῆρες κόσμου. Οἱ ἐν τῷ θεάτρῳ ἤκουον μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὸν ὑψίφωνον διαβεβαιοῦντα τὴν ὑψίφωνον ὅτι μόνος ὁ θάνατος θὰ τὸν ἐχώριζεν ἀπ' αὐτῆς. Αἴφνης μέγας ποντικὸς, ἄγνωστον πόθεν ἐξελθὼν πηδᾷ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Τότε ὁ ὑψίφωνος, καίπερ φορῶν ξίφος τρέπεται εἰς φυγὴν, ἡ ὑψίφωνος λιποθυμεῖ, ὁ δὲ ποντικὸς τρομάξας πηδᾷ εἰς τὴν ὀρχήστραν καὶ πίπτει ἐπὶ τοῦ μεγάλου τυμπάνου. Ὁ δυστυχὴς τυμπανιστὴς τρομάξας πηδᾷ καὶ χειρονομεῖ ὡς τρελλὸς, ἅπασα ἡ ὀρχήστρα συνταράσσεται, οἱ δὲ λοιποὶ μουσικοὶ ρίπτουσι τὰ ὄργανα αὐτῶν κατὰ γῆς καὶ τρέχουσι δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Ὁ ταράξας ποντικὸς ἀπὸ τῆς ὀρχήστρας πηδᾷ εἰς τὴν πλατεῖαν, αἱ κυρίαι ἀναβαίνουσιν ἐπὶ τῶν καθισμάτων αὐτῶν περισφίγγουσαι τὰς ἐσθῆτάς των, πολλαὶ ἐξ αὐτῶν λιποθυμοῦσιν, ἄλλαι δὲ τραπεῖσαι εἰς φυγὴν πίπτουσι κατὰ γῆς πρὸ τῆς θύρας, ἔνθα ἐγείρεται ἀπερίγραπτος ταραχὴ καὶ σύγχυσις.

Ὁ ποντικὸς, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τρομάξας, ἔκαμνε τρομερὰ ἅλματα, καὶ θὰ ἔτρεπεν ἅπαντας τοὺς θεατὰς τῆς πλατείας εἰς φυγὴν, ἂν εἷς ἀξιωματικὸς ξιφουλκήσας δὲν ἔκοπτεν αὐτὸν εἰς δύο.

Ὁ κ. Ν . . . ἀπερχόμενος ἔκ τινες γάμου μὲ πολὺ κακὰς ἐντυπώσεις ἕνεκα τῆς ἀσχημίας τῆς νύμφης, λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ γαμβροῦ καὶ σφίγξας αὐτὴν, λέγει αὐτῷ:

— Νὰ ζήσῃς γαμβρὲ, νὰ χαίρεσαι τὴν νυμφίτσα σου καὶ τοῦ χρόνου.

×

Ἐκαυχᾶτό τις ἐπὶ τῇ ἀνδρείᾳ του· ὅτε ὅμως ἐδόθη περίστασις νὰ ἐπιδείξῃ αὐτὴν, τὸν εἶδον φεύγοντα. «Καὶ ποῦ εἶναι ἡ ἀνδρία σου; » τὸν ἠρώτησέ τις. — «Εἰς τοὺς πόδας μου» ! . — ἀπεκρίθη.

×

Ἡ Κυρία Δ. ἐζήτει παρὰ τοῦ συζύγου της νέον ἔνδυμα. Δὲν μὲ ἀγαπᾷς, ἔλεγε, δὲν σὲ μέλλει δι' ἐμὲ. Δὲν βλέπεις τοὐλάχιστον τοὺς ἄλλους ἄνδρας τὶ κάμνουσιν εἰς τὰς γυναῖκάς των;

Ὁ σύζυγος ἐδικαιολογεῖτο ὅτι αἱ ἐργασίαι του δὲν ἔβαινον καλῶς καὶ ἑπομένως δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ τῆς κάμῃ τώρα τὸ ἔνδυμα. Ἄλλως τε τί χρειάζεται νέον ἔνδυμα, προσέθετο, πόσος καιρὸς εἶναι ὅπου ἐδαπάνησα 800 γρόσια διὰ τοῦτο; Ἂς περάσῃ καιρός τις καὶ ἔχει ὁ Θεός. Εἰς οὐδὲν ὅμως τὰ ἐπιχε ρήματα ταῦτα. Ἡ κυρία ἤρχισε νὰ κλαίῃ. — Θὰ ἀποθάνω ἀπὸ τὸ κακό μου, ἔλεγε, καὶ τί νομίζεις ἀνόητε, θὰ ἐξοδεύσῃς ὀλιγώτερα εἰς τὴν κηδείαν μου; — Δὲν λέγω, ὄχι, γυναῖκά μου, ἀλλὰ τοὐλάχιστον τοῦτο θὰ γείνῃ μίαν φοράν.

×

Τρεῖς βοσκοποῦλαι συνεζήτουν περὶ καθαριότητος.

— Διὰ γὰ εἶναί τις καθαρὰ ἀρκεῖ νὰ πλύνεται μὲ νερὸν ἀπὸ τὸ ρυάκιον, εἶπεν ἡ πρώτη.

— Ναί, εἶπεν ἡ δευτέρα, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ σαπώνιον.

— Δὲν ἀρκοῦν αὐτὰ, εἶπεν ἡ τρίτη, χρειάζεται πρῶτον ξύσιμον μὲ τὸ μαχαῖρι!!!

×

Συντάκτης ἐφημερίδος τινὸς, ἀφοῦ ἐζήτησε δὶς καὶ τρὶς παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ τυπογραφείου χρήματα, ὅστις, δυστυχῶς, ἔπασχε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὑπὸ τῆς συνήθους ἐπαράτου νόσου τῆς ἀναπαραδιᾶς, λοβὸν ἀποτόμως τὸν ἐπὶ τοῦ γραφείου πῖλόν του, διηυθύνθη πρὸς τὰ ἔξω. Ἐνῷ ἐξήρχετο, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ἰδιοκτήτης:

— Ποῦ πηγαίνεις, κ. Συντάκτα;

— Ἐστὸν διάβολον! ἀπεκρίθη πλήρης θυμοῦ ὁ Συντάκτης.

— Στάσου νἄλθω καὶ ἐγὼ μαζῆ σου, εἶπεν αὐτῷ ἀφελῶς ὁ ἰδιοκτήτης.

×

Ἠρωτήθη ποτὲ ταμίας τις, ἐὰν εὑρίσκηται εἰς σπουδαίαν κατάστασιν τὸ ταμεῖόν του. «Εἰς τόσον σπουδαίαν, ἀπεκρίθη οὗτος, ὥστε οὐδεὶς τῶν ἐρχομένων νὰ πληρωθῶσιν ἀναχωρεῖ γελῶν».

×

Συνέχεια καὶ τέλος διαλόγου.

— Πενῆντα χρόνια εἶπες ὅτι εἶναι ἀνακατωμένος εἰς τὸ ἐμπόριον;

— Ναί· καὶ ὅμως δὲν ἄσπρισε ὅπως ἐγώ.

— Μὰ πῶς τὸ ἐκατώρθωσε λοιπὸν, τί δουλειαῖς κάμνει αὐτὸς ὁ κύριος;

— Εἶνε ἀνθρακοπώλης!

Λύσις τοῦ 1ου αἰνίγματος.

Ρίον—ἴον.

ΛΥΤΑΙ

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ οἱ κκ. Ε. Ν. Φραγκούδης καὶ Ἀγαθ. Ι. Μιχαηλίδης.

Λύσις τοῦ 1ου γαλλ. λογογρίφου.

Chaloupe

ΛΥΤΑΙ

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ὁ κ. Ε Ν. Φραγκούδης.

ΑΙΝΙΓΜΑ 2

Τῶν ἐρωτικῶν δεσμῶν των ἀκτὶ δύο μ' ἔχουν [μάρτυν
Ἀριθμοῦντα μυριάδας τῶν ἐτῶν ἀνακυκλήσεις·
Κ' εἰς τὸν πεπαλαιωμένον τῆς γηΐνης σφαίρας [χάρτη,
Δι' ἐμοῦ λαμπρὸν δεικνύει μεγαλεῖόν της ἡ φύσις.

Ἂν λεπτοὶ διὰ καλάμου δάκτυλοι Ἀναγνωστρίας
Ἐξαλείψωσι τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερόν μου [γράμμα
Εἰς τὸν γεωργὸν παρέχω ἀντικείμενον λατρείας
Καὶ εἰς τοὺς ἐμπόρους μέσον κερδοσκοπικὸν συνάμα.

Ἂν λεπτοφυεῖς δὲ πάλιν δάκτυλοι Κυρίας ἄλλης
Μ' ἀποκόψωσι τὴν κάραν δι' ἐρωτικῆς ρομφαίας
Μετ' ἐκπλήξεως ἀμέσως θὰ ἀναφανῶ μεγάλης
Νῆσος φέρουσα ἐπ' ὤμων εὐανθεῖς πορτοκαλέας.

Τέλος δι' ἀποπνεούσης τερπνὸν ἄρωμα ἐσθῆτος
Κόρη τις τὴν ὅλως νέαν κάραν μου ἐὰν καλύψῃ,
Εἰς ξηρῶν πολλῶν ἐκτάσεις θὰ ἰδῇ ἀνεπαισθήτως
Πρὸς μεγάλα ν' ἀμιλλῶμαι καὶ οὐρανομήκη ὕψη!

Ἀλεξάνδρεια. Ι. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 1

α α η
θ ι ι κ κ
λ λ μ ξ ο ω ο
ο π π σ σ
σ σ υ

Ἐκ τῶν γραμμάτων τούτων σχηματισθήσονται πέντε ὀνόματα ζώων, συγκείμενα ἐκ τόσων ψηφίων, ὅσα ὑπάρχουσιν ἐν ἑκάστῃ γραμμῇ. Α. Ι. Μ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Περὶ τῆς Δραματικῆς Φιλολογίας.—Ἡ Ἀφρικανή.—Ὁ Ἐγκληματίας.—Ὁ Ἀποκεφαλιστής.—Τὸ Ἅρμα τοῦ Διαβόλου—Ποικίλα.—Γέλωτες.—Λύσεις.—Λῦται.—Αἴνιγμα.—Πρόβλημα.